

SEÇİL- MİŞ CEHA- LET

CHOSEN IGNORANCE

Bilgi ve bilmek istemediğimiz şeyler üzerine

On knowledge and things that we chose not to know

7 Aralık December 2021 / 12 Şubat February 2022

**MOREHSHIN ALLAHYARI
SOHEILA GOLESTANI
MARY MAGGIC
JENNIFER LYN MORONE
CHRISTOPH WACHTER &
MATHIAS JUD
PINAR YOLDAŞ
TANSU AÇIK
ZEYNEP DİREK
PASCAL GIELEN
GÜVEN GÜZELDERE
ANIL K. JAIN
ÖMER MADRA
RENATA SALECL
EBRU YETİŞKİN**

**Küratör / Curator
EKMEL ERTAN**

SEÇİLMİŞ CEHALET

Bütün kültürlerde bilgi değerlidir; dolayısı ile araştırma ve öğrenmek de. Bilgiyi aramak başından beri insan için karşı konulmaz bir uğraş olsa da, özellikle Rönesans'la başlayan aydınlanma bilgiyi yüceltiyordu. Cehalet -bilmeme, öğrenmeme- her zaman bilginin karşısında yer aldı ve aşağı görüldü.

Ne ki, bilginin sınırları da var. Her şeyi bilemiyor, her şeyin bilgisine varamıyoruz. Bir yandan bilişsel kapasitemiz sınırlı öte yandan bilgi üst üste konularak inşa olunan bir süreç. Geri sıçramak kolay görünse de, ileri sıçramak çoğu zaman mümkün değil; bilginin basamaklarını adım adım çıkmak gerekiyor.

İnsanlığın bilgisinden söz edebiliyoruz. Ama bütün toplumlar aynı bilgi ile inşa etmiyor hayatlarını. Toplumlar da bireyler gibi farklı bilgi setleri ile yaşıyor. Her bir set bildikleri kadar bilmediklerinden oluşuyor.

Bilmekle bilmemek bir birinin tersi değil; bildiklerimizle bilmediklerimizin toplamı tüm bilgi evrenimizi oluşturuyor. Daniel DeNicola cehaleti üç kategoride ele alıyor: 1) Bilmediğimizi bildiklerimiz, 2) Bilmediğimizi bilmediklerimiz, 3) Bildiğimizi bilmediklerimiz (DeNicola, 2018). Bu sınıflamada her bir kategoriye de kendi içinde çeşitlendirmek mümkün.

Her şeyi bilemeyeceğimizi biliyoruz. Bildiklerimizin bir kısmını farkında olmadan, kaçınılmaz olarak öğreniyoruz. Bilmediklerimizin bir kısmını bilmemeyi tercih ediyoruz. Bu durumda bildiklerimiz kadar bilmediklerimiz de seçimlerimize dair. Bilgi evrenimiz bilmeyi seçtiklerimiz kadar bilmemeyi seçtiklerimizden de oluşuyor. Cehaletimizi de kendi tercihlerimizle oluşturuyoruz. Neyi bilmek istemiyoruz, neden bilmemeyi seçiyoruz?

DeNicola seçilmiş cehaleti "bilmediğimizi bildiklerimiz" kategorisine sokuyor. Diğer kategoriler gibi bu kategori de kendi içinde alt kategorilere kırılıyor. DeNicola bilmediğimizi bildiklerimizi, akılcı tercihlerle (a'yı bilmek B'yi bilmekten daha önemli), stratejik tercihlerle (yargının gözünün bağlı olması gibi), mahremiyet veya gizlilik nedeniyle, yasaklı

CHOSEN IGNORANCE

Knowledge is valuable in all cultures; therefore, research and learning are also valuable. Although the search for knowledge has been an irresistible endeavour for mankind since the beginning of time, especially the enlightenment that began with the renaissance glorified knowledge. Ignorance -not knowing, not learning- always stood against knowledge and was seen as inferior.

Unfortunately, knowledge has its limits. We do not know everything, we cannot reach the knowledge of everything. On one hand, our cognitive capacity is limited, on the other hand, it is a process that is built by putting knowledge on top of each other. While it may seem easy to jump back, leaping forward is not possible most of the time; it is necessary to climb the steps of knowledge step by step.

We can talk about the knowledge of humanity. But not all societies build their lives with the same knowledge. Just like individuals, societies also live with different sets of knowledge. Each set consists of what they don't know as much as what they know.

Knowing and not knowing are not the opposite of each other; the sum of what we know and what we do not know does not constitute our entire knowledge universe. Daniel DeNicola divides knowledge into four categories: 1) known unknowns, 3) unknown unknowns, 4) unknown knowns. (DeNicola, 2018) In this classification, it is possible to diversify each category within itself.

We know that we cannot know everything. We inevitably learn some of what we know without realizing it. We prefer not to know some of what we don't know. In this case, what we don't know as much as what we know is about our choices. Our universe of knowledge consists of those we choose not to know as well as those we choose to know. We create our ignorance with our own choices. What do we do not want to know, why do we choose not to know?

DeNicola puts chosen ignorance in the category of "known unknowns." Like other categories, this category is broken down into sub-categories within itself. DeNicola categorizes known

olduğu için (tabular, sansürlenmiş bilgiler) ya da isteyerek bilmediklerimiz olarak sınıflıyor. Seçilmiş Cehalet tam da bu isteyerek bilmediklerimizle oluşturduğumuz kesit; bir gerekçe ile çerçevelemek yerine (diğer dördünde bunu yapabiliyoruz), "istememek"le açıkladığımız ya da açıklamaya girişmediğimiz aralık.

Seçilmiş Cehalet'in iki biçiminden söz edebiliriz sanıyorum. Birincisi belli şeyleri bilmemeyi (öğrenmemeyi) tercih edersiniz. Bu kişisel bir tercihtir. Bilmemek bana avantaj sağladığı için bilmemeyi tercih ederim. İkincisi, bilmemek konusundaki tercihi dahil olduğu bir gruba - arkadaş grubundan, siyasi partiye, sosyal (dijital dahil) çevreye, meslek veya inanç grubuna, vs.- delege etmektir. Bu durumda bilmediğiniz şeyler aidiyet çerçevesinde belirlenmiştir, bilmezsiniz.

Bugünün dijital dünyasında bilmek 'durumunda' olduğumuz o kadar çok şey var ki! Bilmek durumundayız çünkü ya büyük enformasyon akışı içerisinde karşılaşıyoruz, ya da zaten hemen erişebileceğimiz uzaklıkta duruyor. Bilmekle sorumluluğumuz arttığı gibi, bilmemekle de sorumluluğumuz artıyor. Ama her şeyi bilemeyeceğimizi de biliyoruz!

O halde bir duruş bir tercih olarak cehaletten söz etmek mümkün müdür? Cehaleti tümel ve tek biçimli bir durum -kavram- olarak ele almazsak, seçilmiş cehaleti de bilgi -ilgi- alanları ile sınırlı olarak düşünmek durumundayız. Peki, cehaletimizi nasıl seçiyoruz?

Ekmel Ertan

unknowns as what we don't know by rational choices (knowing A is more important than knowing B), by strategic choices (such as blindness of the judiciary), by privacy or confidentiality reasons, by being forbidden (taboos, censored knowledge), or by knowing it willingly. Chosen Ignorance is precisely this section of what we do not know willingly; the range that we explain or attempt to explain by "not wanting" rather than framing it with a justification (we can do this in the other four).

I think we can speak of two forms of Chosen Ignorance. First, one may prefer not to know (not to learn) certain things. This is a personal preference. I prefer not to know because not knowing gives me an advantage. The second situation is to delegate the choice of not knowing to a group that one belongs to - from a friend circle, to a political party, to a profession or belief group, etc. In this case, things you do not know is determined within the framework of belonging, you do not know. In fact, isn't that exactly what happens in today's digital world? We are limited with the world of knowledge we create with our friends on social media.

In today's digital world, there is so much we 'have' to know! We have to know because we either encounter it in the great flow of information, or it is already within our immediate reach. Just as knowing increases our responsibility, so does not knowing. But we also know that we cannot know everything!

So, is it possible to talk about ignorance as a stand point, a choice? If we do not consider ignorance as a universal and uniform situation-concept-, we have to consider chosen ignorance as limited to the fields of knowledge-interest. So, how do we choose our ignorance?

Ekmel Ertan

Sergi Üzerine*

Serginin alt başlığı “Bilgi ve bilmek istemediğimiz şeyler üzerine”. Bütün kültürlerde bilgi değerlidir; dolayısı ile araştırma ve öğrenmek de. Bilgiyi aramak başından beri insan için karşı konulmaz bir uğraş olsa da, özellikle Rönesans’la başlayan aydınlanma bilgiyi yüceltiyordu. Cehalet -bilmeme, öğrenmeme- her zaman bilginin karşısında yer aldı ve aşağı görüldü. Bilgi aranıp bulunması, erişilmesi gereken, ki çoğu zaman ve çoğu kimse için de kolay erişilemeyen bir şeydi. Eğitimin yaygınlaşması bilgiye erişim sürecini bir ölçüde demokratikleştirdi. Toplumlar demokratikleştikçe ortalama cehalet de azaldı.

Bugün durum biraz daha değişmiş gibi görünüyor. Dijital devrim ise bilgi ile cehalet arasındaki ilişkiyi toptan değiştirdi. Teknolojinin olanaklarıyla “bilgi” kutsallığını kaybetti. Bu tırnak içerisindeki bilgi, bilmemiz gereken bilgiye, verili olarak doğru kabul edilene; tavsiye edilen veya dayatılan bilgiye işaret ediyor. Evde, okulda, işte, sosyal çevremizde öğrendiğimiz “bilgi”. Teknoloji değişti, bilgiye erişim kolaylaştı ve fakat bilgi de çeşitlendi, çoğaldı. Sürekli olarak bilebileceğimizden çok daha fazlasına maruz kalıyoruz. Artık herhangi bir konuda ahkâm kesmek o kadar kolay olmamaya başladı. Zira bilginin salt ve evrensel olmadığı anlaşılır gibi oldu. Yani artık bizi salt iyi insan, iyi ebeveyn, iyi vatandaş, vs. yapacak bilgi setleri olmadığı ortaya çıktı; galiba hiç bir zaman da olmamıştı. İyi de, o zaman bilgiyle ilişkimizi nasıl düzenleyeceğiz? İşte bu sergi bunun bir yolunu öneriyor; bilgini değil cehaletini düzenle! Ne bildiğimiz değil neyi bilmemeyi seçtiğimiz dünya üzerindeki duruşumuz. Sergi metninde şöyle demiştik:

Her şeyi bilemeyeceğimizi biliyoruz. Bildiklerimizin bir kısmını farkında olmadan, kaçınılmaz olarak öğreniyoruz. Bilmediklerimizin bir kısmını bilmemeyi tercih ediyoruz. Bu durumda bildiklerimiz kadar bilmediklerimiz de seçimlerimize dair. Bilgi evrenimiz bilmeyi seçtiklerimiz kadar bilmemeyi seçtiklerimizden de oluşuyor. Cehaletimizi de kendi tercihlerimizle oluşturuyoruz. Neyi bilmek istemiyoruz, neden bilmemeyi seçiyoruz?”

Bilgi bir seçim olunca cehalet de bir seçim oluyor. Bu sergi başlığı ile cehaletimizi seçtiğimizi söylüyor. Bilgimizi, bilmek istediklerimizi, bilgi alanlarımız seçiyor olmamız ilginç değil. Ama bunu seçerken cehaletimizi de seçtiğimizin farkında

About the exhibition*

The subtitle of the exhibition is “On knowledge and what we don’t want to know”. Knowledge is valuable in all cultures; therefore, research and learning are also valuable. Although the search for knowledge has been an irresistible endeavour for mankind since the beginning of time, especially the enlightenment that began with the renaissance glorified knowledge. Ignorance -not knowing, not learning- always stood against knowledge and was seen as inferior. Knowledge was something that needed to be sought and accessed, which, for most people, was often inaccessible. The spread of education democratized the process of access to knowledge to some extent. As societies democratized, average ignorance also decreased.

Today it seems that the situation has changed a little more. The digital revolution, on the other hand, has decisively changed the relationship between knowledge and ignorance. With the possibilities that come with technology, “knowledge” has lost its sanctity. The knowledge in these quotes refer to the information we need to know, the information that is considered correct as given; it refers to the recommended or imposed information. The “knowledge” we learn at home, at school, at work, in our social circle. Technology has changed, access to knowledge has become easier, and yet knowledge has also diversified and multiplied. We are constantly exposed to much more than we can possibly know. It’s not that easy to be judgmental about anything anymore. Because it has become clear that knowledge is not absolute and universal. In other words, it turns out that there are no longer knowledge sets that will make us just good people, good parents, good citizens, etc.; probably there never was. Well, how do we organize our relationship with knowledge then? This exhibition proposes a way of doing this; manage your ignorance, not your knowledge! Our stance in this world is not what we know, but what we choose not to know. In the text of the exhibition, I said:

We know that we cannot know everything. We inevitably learn some of what we know without realizing it. We prefer not to know some of what we don’t know. In this case, what we don’t know as much as what we know is about our choices. Our universe of knowledge consists of those we choose not to know as well as those we choose to know. We create our ignorance with our own choices. What do we do not want to know, why do we choose not to know?”

mıyız? Işığı tuttuğumuz aralıklar, yani bildiklerimiz ilgi-bilgi alanlarımız bizi pek mutlu ediyor olabilir. Bu sergi karanlıkta bıraktıklarımıza, cehaletimize bakıyor. Neleri bilmemeyi tercih ediyoruz. Bilmemeyi seçtiklerimizle de aynı ölçüde mutlu muyuz?

Seçilmiş Cehalet, cehaleti seçtiğimiz, başka bir deyişle bilmek istemediğimiz alanlara bakıyor. Sergideki her bir iş -sanatsal işler ve video-konuşmalar- bu alanlara dair sorular soruyor, olası cevapları ele alıyor; duyuşsal ya da bilişsel yöntemlerle o aralığa derinlemesine bakmaya çalışıyor.

Bu sergi aslında uzunca bir süredir üzerinde çalıştığım bir konunun sanırım -en azından şimdilik- sonu. Cehalet, Renata Salecl’in sonradan kitaplaşan ve çok yakında Türkçesi de yayınlanacak olan “A Passion for Ignorance” (Cehalet Tutkusu) kitabının ilk makalesini 2018 yılında bir toplantıda dinlediğimde gündemime girmişti. Sonra Salecl ile konuşarak bunu amberFestival’in teması olarak kullanmak istedim. amberPlatform/BIS tarafından düzenlenen amberFestival ne yazık ki 2018’de (de) yapılamadı. Aslında 2015’den bu yana yapılamıyordu. Ancak uzun bir aradan sonra 2021 Mart-Mayıs aylarında Berlin’de fonlanan, bir ağ festivali olarak gerçekleşen, organizasyonunu ve sanat yöneticiliğini yaptığım a’21 amberNetworkFestival’i gerçekleştirme yoluna girince, temasını “Dijital Sonrası Cehalet” olarak belirledim (<https://ambernetnetworkfestival.org>) Pandemi nedeniyle çevrimiçi gerçekleşen festivalde sergileme anlamında istediklerimi yapamamıştım. Öte yandan üzerinde çalıştıkça konu açılmış ve farklı olasılıklar ortaya çıkmıştı. Daha önce de sergiler düzenlememe imkân veren Akbank Sanat’tan gelen sergi teklifi benim süren ilgimi somutlaştırmam için bu işbirliğine olanak verdi. Konuyu yeniden ele alıp bu kez biraz daha farklı bir perspektiften Seçilmiş Cehalet” kavramı etrafında sergiyi oluşturmaya başladım. Konu itibari ile uzunca bir zamana yayılan bu sergi benim için araştırma süreci olarak çok zengin ve öğretici oldu.

Bir konuyu derinlemesine ele alan sergiler düzenlemeyi seviyorum. Bu serginin bir konuyu ele alan, derinleştiren, farklı sesleri ve seslenişleri bir araya getiren ve izleyiciyi sürece dahil eden, davet eden bir zemin oluşturmayı hedefleyen ucu açık bir eylem olduğunu düşünüyorum. Kısmen başarabildiğimi

When knowledge is a choice, ignorance is also a choice. The title of this exhibition tells us that we choose our ignorance. It is not interesting that we choose our knowledge, what we want to know, our fields of knowledge. But are we aware that we are choosing our ignorance when we choose this? The areas we put the light to, that is what we know, our interests and knowledge areas may make us very happy. This exhibition sheds light on what we have left in the dark, our ignorance. What we prefer not to know. Are we equally happy with what we choose not to know? Chosen Ignorance looks at areas where we choose ignorance, in other words, what we don’t want to know. Each of the works in the exhibition – artistic works and video-talk – asks questions about these areas and considers possible answers; trying to look deeply into that range with sensory or cognitive methods.

This exhibition is actually the end of a subject that I have been working on for a long time, at least for now. Ignorance was on my agenda since I listened to the first article of Renata Salecl’s book “A Passion for Ignorance” at a meeting in 2018, which was later turned into a book and soon will be published in Turkish. Then I wanted to use this as the theme of amberFestival by talking to Salecl. amberFestival organized by amberPlatform/BIS unfortunately could not be held in 2018 (de). In fact, it could not be done since 2015. However, after a long break, when the a’21 amberNetworkFestival, which was funded in Berlin in March-May 2021, as a network festival, in which I was the organization and art director, started to take place, I determined its theme as “Post-Digital Ignorance” (<https://ambernetnetworkfestival.org>). Due to the pandemic, I could not do what I wanted in terms of exhibiting at the festival which was held online. On the other hand, as I worked on it, the subject opened up and different possibilities emerged. The exhibition offer from Akbank Sanat, which gave me the opportunity to organize exhibitions before, allowed this collaboration to embody my ongoing interest. I started to create the exhibition around the concept of “Chosen Ignorance” by reconsidering the subject, this time from a slightly different perspective. This exhibition, which extended over a long period of time in terms of its subject, was very rich and instructive for me as a research process.

I like to organize exhibitions that deal with a topic in depth. I think that this exhibition is an open-ended action that deals with a

umuyorum ya da başarabilmiş olmayı diliyorum ama imkan veren, birlikte çalışan ve dahil olanlarla beraber denemek ve öğrenmek sanırım esas anlamı.

Sergideki sanatsal işlerle video konuşmalar aynı düzlemde yer alıyor, bir hiyerarşi içerisinde değil. Birlikte ve sorunuzda da belirttiğiniz gibi birbirleriyle konuşarak serginin çerçevesini oluşturuyorlar, içini dolduruyorlar. Biri diğerini desteklemek ya da doğrulamak için orada değil. Sanatsal ve felsefi işlerden oluşan bir sergi bu; ki sanatla felsefe aynı hamurdan.

Akbank Sanat'ın sergileme alanı giriş katı ve birinci kattan oluşuyor. Giriş katı yüksek tavanı dolayısı ile standart bir galeri yapısında değil, hacim doğru kullanıldığında yerleştirilen işin etkisini arttırıyor. Soheila Golestani ve Morehshin Allahyari'nin işleri giriş katında yer alıyor. İki işin de yapısına uygun olduğunu düşündüğüm için mekânı tamamen siyaha boyayarak bir boşluk duygusu yaratmaya çalıştım. Allahyari'nin işi yere çizilmiş bir oda planı üzerinde asılı duran bir kapı ve bir pencere ile bu boşluğu daha da büyütüyor. Sanatçının çocukluk yatak odasına giriyoruz. Kâbus bizi orada yatağın üzerine konmuş bir VR gözlüğünde bekliyor. Yatağa uzanıyor, Allahyari'nin kâbusunu paylaşıyorsunuz. Allahyari "Her Şeyi Gören Kadın" Serisinin 6 Cin figüründen birisi olan "Kabus" ile bize kendi hikayesini anlatıyor. Annesinin kadın olmak, doğurmak, bu dünyaya bir çocuk -Morehshin'i- getirmek, ona bir gelecek sağlamak konusundaki tereddütlerini; savaşı, göçü, ayrılığı, başka bir ülkede yeniden bir yaşam kurmayı öznel bir dille anlatıyor. Fakat eğer sırası ile izleme şansınız olursa bundan önce Gülistani'nin VR filmini göreceksiniz. Duvara yansıyan gece manzarasının önünde boşlukta sallanan VR gözlüğünü takip tabureye oturduğunuzda kendinizi mültecilerin binmeye çalıştığı bir motorun orta yerinde, bir rüyada gibi etrafınızda olup bitenleri izleyen belki de onlardan biri, bir mülteci ya da her şeyi gören bir dış göz olarak bulacaksınız. Ama dışında kalamayacağınız bir anlatı sizi ustalıkla içine çekecek, muhtemelen VR'ı çıkardığınızda gözleriniz nemlenmiş olacak. Bu girişle başlayan sergi bile bile bilmediğimiz mültecilerin dramıyla size ilk sözünü söyleyecek. Onlar bir sürünün üyeleri değil, olası bir gelecek için aşk ve ayrılık acısı çeken bireyler. Beyoğlu'nda görmemeyi seçtiğimiz diğerleri gibi -sizin gibi- biricikler. Sergi dramatik ve öznel bir açılıştan sonra üst kattaki işlerle duyusaldan bilişsele geçiyor. Burada beyaz bir alana giriyorsunuz. Girer girmez gördüğünüz nesnelere ard arda yerleştirilmiş 8 monitör ve karşılıklarına yerleştirilmiş

subject, deepens it, brings together different voices and shout-outs, and aims to create an inviting ground that involves the audience in the process. I hope or wish that I have succeeded in part, but I think the main thing is to try and learn together with those who enable, collaborate and are involved.

The artistic works in the exhibition and the video talks are on the same plane, they are not in a hierarchy. Together and, as you mentioned in your question, they talk to each other and form the framework of the exhibition, filling it up. One is not there to support or validate the other. This is an exhibition of artistic and philosophical works; that art and philosophy are made of the same mould.

The exhibition area of Akbank Sanat consists of the ground floor and the first floor. Due to the high ceiling of the ground floor, it is not in a standard gallery structure, but when the volume is used correctly, it increases the effect of the placed work. The works of Soheila Golestani and Morehshin Allahyari are located on the ground floor. I tried to create a sense of space by painting the place completely black because I thought both works were suitable for its structure. Allahyari's work enlarges this space with a door and a window suspended on a floor plan. We enter the artist's childhood bedroom. The nightmare awaits us there in a VR goggle placed on the bed. You lie on the bed, sharing Allahyari's nightmare. Allahyari tells us his own story with "Nightmare", one of the 6 Jinn figures of the "Woman Who Sees Everything" Series. She subjectively describes his mother's hesitations about becoming a woman, giving birth, bringing a child -Morehshin- into this world, providing her with a future; war, emigration, separation, re-establishing a life in another country. But if you have a chance to watch it in order, you will see Gulistani's VR movie before that. When you put on the VR glasses and sit on the stool in front of the night scene reflected on the wall, you will find yourself in the middle of an engine that refugees are trying to get on, watching what is happening around you like in a dream, maybe as one of them, a refugee or an all-seeing outer eye. But a narrative you can't stay out of will deftly draw you in, and you'll probably have tears in your eyes when you take off the VR. Starting with this introduction, the exhibition will tell you its first words with the drama of refugees that we do not know selectively. They are not members of a pack, but individuals suffering from love and separation for a possible future. They are unique - like you - like the others we chose not to see in Beyoğlu.

tabureler. Ekranlardaki konuşmacıların görüntüleri sizi oturup izlemeye, dinlemeye davet ediyor. Hem izleyiciyi karşılayan hem de sergi alanını domine eden bu düzen klasik anlamda bir sergi beklentisini kırıyor. Ya buradan başlayacaksınız ya sergi beklentinizi karşılama ihtimali olan diğer yerleştirmelere yöneleceksiniz. Sekiz video-konuşma ve bu bölümdeki işler size bir şeyler anlatmaya çalışıyor. Burada duygulanmanız değil, dinlemeniz, anlamanız, tartışmaya katılmanız bekleniyor. Her bir iş -sanatsal veya felsefi- izleyiciyi muhtemel seçilmiş cehaletleri ile karşı karşıya getiriyor; farkına varıyor, savunmaya geçiyor veya katılıyor olabilirsiniz. Bu sergide sanatsal işlerle felsefi işler ya da yerleştirmelerle video-konuşmalar arasında bir hiyerarşi yok, hepsi aynı düzlemde konuşuyor ve ya cehaleti seçtiğimiz alanlar, konular üzerine ya da -bilinçli veya bilinçsiz- cehaleti seçme eylemimiz üzerine yeni, farklı bakış açıları sunarak izleyiciyi tartışmaya davet etmeye çalışıyor.

Bu sergi ile "Bazı 'bilgileri' neden bilmek istemiyoruz?" sorusuna cevap aradım. Bulduğum cevaplar soruyu çoğalttı. Ne tek bir soru ne tek bir cevap var. Sergiyi kurgularken kattığım her bir işle o soru umduğumdan çok daha zengin bir soruya dönüştü, çoğaldı, yeni sorular üretti, diğer işleri çağırdı. Her bir özgül durumun farklı cevapları olduğunu anladım. Seçilmiş Cehalet başlığı oldukça radikal görünse de doğrudan bir kesimi, bir alt kültürü, bir siyasi ya da inanç grubunu göstermeye çalışmıyor. Hepimizin cehaleti seçmekte ortaklaştığımızı; farklı zamanlar, farklı koşullar, farklı konularda nasıl suça ortak olduğumuza işaret ediyor.

*Küratörün çeşitli röportajlara verdiği cevaplardan derlenmiştir.

After a dramatic and subjective opening, the exhibition moves from sensory to cognitive with the works on the upper floor. Here you enter a white space. The objects you see as soon as you enter are 8 monitors placed one after the other and stools placed in front of them. The images of the speakers on the screens invite you to sit, watch, and listen. This layout, which both welcomes the audience and dominates the exhibition space, breaks the expectation of an exhibition in the classical sense. You will either start from here or head towards other installations that are likely to meet your exhibition expectations. Eight video-talks and the works in this section are trying to tell you something. Here, you are not expected to be emotional, but to listen, understand and participate in the discussion. Each work—artistic or philosophical—confronts the viewer with their likely chosen ignorance; you may be recognizing, getting defensive, or agreeing. In this exhibition, there is no hierarchy between artistic works and philosophical works or installations and video-conversations, they all speak on the same plane and invite the audience to debate by offering new and different perspectives either on the fields and topics that we choose ignorance, or on our act of choosing ignorance – consciously or unconsciously.

With this exhibition, I searched for an answer to the question, "Why do we not want to know some 'knowledge'?". The answers I found multiplied the questions. There is no single question or single answer. With every work I contributed while editing the exhibition, that question turned into a much richer question than I had hoped, multiplied, produced new questions, and summoned other works. I realized that each specific situation has different answers. While the title Chosen Ignorance may seem quite radical, it does not directly try to portray a segment, a subculture, a political or religious group. It points out that we all agree in choosing ignorance; how we take part in this crime in different times, in different circumstances, in different issues.

*Compiled from the curator's responses to various interviews.

07 EKİM / OCTOBER 2021 – 12 ŞUBAT / FEBRUARY 2022

KURATÖR / CURATOR
BENEL SERTAN

HORHESEN ALLAMANI
SONELI SOLESIANI
MAZİN SAMUR
JAMESA LYN HODGSON
CHRISTOPH WAGNER & HANNA JIZ
FRANK YOLDAŞ
SANDU ACH
ZEVİN ÖZGÜR
FİDAL SİLER
GÖVEN HÖRÖZLÜK
ANIL S. JANI
ÖMER NADRA
RENAN SAĞSAL
SERU VEYSEL

AKBANK
SANAT

SEÇİLMİŞ CEHALET BİLGİ VE BİLMEK İSTEMEDİĞİMİZ ŞEYLER ÜZERİNE

Her şeyi bilmediğimizi biliyoruz. Bilmediğimiz bir konuda farkında olmaduk. Bilmediğimiz olarak biliyoruz. Bilmediğimiz için bilmediğimizi tercih ediyoruz. Bu durumda bilmediğimiz kadar bilmediğimiz de seçimlerimizdir. Bilgi edinmek bilmediğimizi seçtiklerimiz kadar bilmediğimizi seçtiklerimizdir de olabiliriz. Cehaletimiz de kendi tercihlerimizde olabiliriz. Hayli bilmediğimizi, neden bilmediğimizi seçiyoruz?

Bilgi ve bilmeğin istemediğimiz şeyler üzerine konuşulduğu bu sergi, bir sanatçı ile bir bilim insanının bir araya gelmesiyle oluşuyor. Sergiye yer alan sanatçıların ve bilim insanlarının bir araya gelmesiyle bilmeğin doğasını, bilmediğimizi seçtiklerini, bilmediğimizi neden bilmediğimizi ve bu seçimin nedenlerine değiniyor.

CHOSEN IGNORANCE ON KNOWLEDGE AND THINGS WE CHOSE NOT TO KNOW

We know that we cannot know everything. A part of what we know is composed of those things that we learn unconsciously. Inevitably, a part of what we don't know is composed of the ones we prefer not to know. In that case, what we don't know, just as much as what we know, is about our choices. Our knowledge system is composed of those things which we choose to know and those which we do not know. We also form our ignorance through our choices. What do we not wish to know and why?

This exhibition which we designed around knowledge and those things which we wish not to know includes five art works and eight video-talks. Art works and video-talks in the exhibition are about the nature of knowledge, themes we choose not to know and the reasons for that choice from a broad perspective.

**MOREHSHIN ALLAHYARI
SOHEILA GOLESTANI
MARY MAGGIC
JENNIFER LYN MORONE
CHRISTOPH WACHTER &
MATHIAS JUD
PINAR YOLDAŞ
TANSU AÇIK
ZEYNEP DİREK
PASCAL GIELEN
GÜVEN GÜZELDERE
ANIL K. JAIN
ÖMER MADRA
RENATA SALECL
EBRU YETİŞKİN**

MOREHSHIN ALLAHYARI

Bilinmeyi Gören Kadın: Kabous (2019)

Yerleştirme (mekan düzenlemesi), VR

Morehshin Allahyari dijitalleşen, sayısallaşan dünya algımız içerisinde geleneksel bilme biçimlerine kapadığımız kapıyı aralayarak varoluşa dair kimi temel sorulara öznel bir perspektiften yaklaşıyor.

“Kabous anneliğin, savaşın, doğumun, akrabalığın ve nesiller boyunca DNA’da depolanan epigenetic travmanın muhtemel tezahürlerinin karmaşasını yeniden ziyaret etme imkânı sunuyor.”

She Who Sees The Unknown: Kabous (2019)

Installation (space design) VR

Morehshin Allahyari cracks open the door towards traditional forms of knowledge within our digitalized, quantified perception of world and approaches certain basic existential questions from a subjective perspective.

“Kabous provides the opportunity to revisit the complexities of motherhood, war, childbirth, kinship and the possible manifestation of epigenetic trauma, stored in DNA through generations.”

BİLİNMEYENİ GÖREN KADIN: Kabous, Sağ Şahit, Sol Şahit

Metin, Morehshin Allahyari (2020), Mitra Kassai'nin (Allahyari'nin annesi) günlüğünden metinle (1984)

Sahne 1

Geniş kemikli dünyada ve ötesinde her şeyi gören kadın, Bilinmesi gerekeni bilen, Orada olanı görmüş olan, ‘başkalığı’ kucaklamış olan, İmgenin ayna gibi yapışıp kaldığı kadın; kriz teşhiri, İnsan icadı bir oluştta birlikte ikamet eden, Bilinmeyeni bilir ve görür, onları açık eder ‘Canavar öteki’dir, karanlık Tanrıça, musallat olan cin, Bölen persona; Mitleri ve tarihleri, anlatılmayanı ve unutulanı, yanlış okunanı ve düzensizi telafi eder; Yakın Doğudan gelenleri, oralı olanları.

Sahne 2

Adı Kabous Dumansız ateşten yapılma, dehşetin ve kâbusun cini, Sağ ve sol şahitler eşlik eder ona Girer, girer Uykunuzda zapt etmek için sizi, Bastırır göğsünüze Felç olur bedeniniz Zihniniz uyanık bilince uzanır Uyandım sansanız da, uyan Ölü gibi uykudasınızdır Bul kendini orada Açılan güzergahların bu geçici ritüelinde

Sahne 3

Cuma, 19 Ekim 1984 Kalbinin sesini duydum. Hırılılıydı, doktora sordum neyin sesidir bu. Dedi ki bebeğin gülüyor. Sonra dedi ki bu kalbinin sesiymiş. Bilmem ki insanlar dünyaya çocuğa ister mi diye sormadan mı çocuk getirir. Yaşamdan tatmin olamayıp da seni doğurarak zalimlik ettim diye beni suçlamandan endişe ederim hep. Lütfen öyle deme hiç. Sana iyi bir yaşam sunmaya çalışacağım. Muhtemelen, seni Amerika’da doğuracağım.

SHE WHO SEES THE UNKNOWN: Kabous, The Right Witness, The Left Witness

VR Script, Morehshin Allahyari (2020) with text from Mitra Kassai’s (Allahyari’s mother) diary (1984)

Scene 1

She who saw all things in the broad-boned earth and beyond, and knew what was to be known She who had seen what there was, and had embraced the ‘otherness’ She to whom the image clung like a mirror; a display of crisis and who dwelt together with a devised becoming She knows and sees the unknown and lays them bare She is the ‘monstrous other,’ the dark goddess, the possessive jinn, the dividing persona; She restores myths and histories, the untold and the forgotten, the misread and uneven; Those of and from the Near East

Scene 2

Her name is Kabous made of smokeless fire, She is the jinn of horror and nightmare accompanied by the right and the left witness she enters, she enters to hold you down in your sleep Lying down on your chest your body paralyzed your mind spills over into a waking consciousness even when you think you have woken up, woke You are dead asleep So find yourself here In this temporal ritual of opening paths

Scene 3

I heard the sound of your heart. It was wheezing and I asked the doctor what that sound was. He said your baby is laughing. Then he said this is the sound of your heart. I don’t know if it’s right that humans bring a child into this world without asking the child for its opinion. I am always worried that you will not feel satisfied in life and condemn me to cruelty for giving birth to you. Please don’t say that. Never ever. I will try to make a good life for you. Most likely, I will give birth to you in America.

۱۳۶۱ ه‍.م رهم ۲۷ جمجم

ی دندن زرف ناسن ا هک تس ا حی حص م ن ا د یم ن . تس وت ب ل ق ی ا د ص ن ی ا هک ت ف گ و ؟ تس ی چی ی ا د ص ن ی ا هک م دی سر پ ر ت ک د زا ن م و دادی م س خ و س خ ی ا د ص . م دی ن ش ار ت ب ل ق ی ا د ص ای ن د ه ب ار ت ارچ هک ی ی ا م ن م ل ظ ه ب م و ک ح م ا ر م و ی ش ا ب ن ی ض ا ر ی گ د ن ز ر د ا د ا ب م هک م ت س ه ه ل ا س م ن ی ا ن ا ر گ ن ه ش ی م ه ؟ د ش ا ب ه ت س ا و خ ه د ی ق ع ر ا ه ظ ا ه چ ب د و خ زا ه ک ن آ ن و د ب در و ا ی ب ای ن د ن ی ا ه ب ا ر و ا و د ن یر ف ا ی ا ب م ر و ا ی ب ای ن د ه ب ا ک یر م آ ر د ار ت هک م ر ا د ی م ی ص ت د ا ی ز ل ا م ت ح ا ه ب . م ن ک ت س ر د ت ی ا ر ب ی ب و خ ی گ د ن ز م ن ک ی م ی ع س ن م . ه ا گ چی ه و ز گ ر ه . و گ ن ار ن ی ا م ن ک ی م ش ه ا و خ . م در و آ

Sahne 4

Çatıda
Çarşafların üzerinde uzanmış
Yıldızlara bakıyoruz;
Tahran’ın kirliliğinde gökyüzü
Ara sıra böyle açık olur.
Ve sen babaannem, maadi jaan, sen, hamamda gördüğün bir cinin öyküsünü anlatırsın
Sen ve başka birkaç kadın hamam günü
Yıkanırken, dedikodu ederken, şarkılar söylerken
Bir kadının adını çağırdığını duymuşsun
Vücudunu durulayıp kalkmış
Sesin peşi sıra odanın diğer yanına yürümüşsün
Karanlık ve buharlı hamamda
Sese doğru yürümüşsün
Bakınmış da
Kimseyi bulamamışsın
Geri döndüğünde, daha önce görmediğin
Üç kadın dikilmiş karşına
Merdivenin yanında köşede dikiliyorlarmış
Yüzlerine bakakalmış, tanır mıyım diye yaklaşmışsın
Yaklaşıp da aşağı baktığında
Ayak yerine, at veya keçi gibi toynakları olduğunu görmüşsün
İşte o an anlamışsın cin gördüğünü
Ve yemin etmişsin
Sabah uyanığında, Irak memleketini bombalamış.
Annem hamileymiş.

Sahne 5

Cumartesi, 17 Temmuz 1982

Yazmayalı çok olmuş. Öyle zor günler geçirdim ki. Savaşta sürdürdüğümüz o korkunç yaşam beni çok üzmüştü. Savaşın berbat bir yüzü var. Savaşta sadece mağlubiyet var. Zafer bile bir tür mağlubiyet. Irak’la iki yıldan fazladır süren savaşta bunu gördük, insanı bitap düşürüyor. Kuzenim Mehran savaşta, ki nasıl da severim onu, ondan ve diğer gençlerden haber alamıyoruz. Ölüm, kan, karanlık kol geziyor. Yaşam çok acı. Hemşehrini toza toprağa bulanmış, kan içinde görmek yok mu? Sıradan insanlar, genciyle yaşlısıyla. Yaşamak için umudu ve mutluluğu nerede bulmalı? Umarım sen böyle günler görmezsin hiç. Baban Tahran’a gitti, iki güne döner sanıyorum.

Scene 4

on the rooftop
we are lying down on a set of sheets
looking up to the stars;
in the polluted sky of Tehran
occasionally this clear
and you grandma, maadi jaan, you, tell me the story of a jinn that you saw in the public bathhouse
where it’s you and some other women on a bath day
washing, gossiping, and singing
you hear a woman calling your name
scrubbing your body you get up
walk to the other side of the room to find the voice
the bathhouse is dark and steamy
you walk towards the voice
search but
find no one
you walk back and that’s when you see
three women you hadn’t seen before
standing on the corner next to the staircase
you stare at their face and walk closer to see if you know them
and once you get closer and look down
you see that their feet are hooves, like a horse or a goat
that’s when you knew you had seen a jinn
And you swore
the morning after, Iraq bombed your hometown.
My mother was pregnant.

Scene 5

Saturday, July 17 1982

It’s been a while since I wrote. I’ve had such difficult days. I was very upset about the dreadful life of war. War has a vicious face. Because war is nothing but defeat. Even victory in war is a kind of defeat. We have been at war with Iraq for more than two years and it is very overwhelming. Mehran my cousin, whom I love very much, is on the battlefield and we have no news from him and other young people like him. There is death, blood, and darkness everywhere. Life is very bitter. When you see your compatriot in soil and blood. Ordinary people; young and old. How can one find happiness and hope to live? I hope you never see these days. Your father has left for Tehran and I think he will be back in two days.

۱۳۶۱ ه‍.م ری ت ۲۶ ه‍.ب ن ش

ع و ن م ه ش ا ی ز وری پی ی ت ح . در ا د ن ه ا ر م ه ت س ک ش ز ج ی زی چی گ ن ج اری ز . در ا د ی ه یر ک رای س ب ه ر ه چ گ ن ج . ی گ ن ج ر ا ب ت ب ک ن ی گ د ن ز زا م د و ب ر و خ ل د رای س ب . م د ن ا ر ذ گ ار ی ت خ س ی ا ه ز و ر . ا م ه ت ش و ن ن ی زی چی هک ت س ا ه ت دم ه م . و ا ن و چ ز ی ن ر گ ید ا ن ا ن ا و ج و م یر ا د ن و ا زا ی ر ب خ و ت س ا گ ن ج ن ا د ی م ر د م ر ا د ی م ش ت س و د رای س ب هک ی ی ا د ر س پ ن ا ر ه م . ت س ا س ا ر ف ت ق ا ط رای س ب ن ی ا و م ی گ ن ج ر د ق ا ر ع ا ب ا م هک ت س ا ل ا س و د زا ش ی ب . ت س ا ت س ک ش ز گ ر ه و ت م ر ا و د ی ا م . ت ف ا ی ا ن د ر ک ی گ د ن ز و ی ت خ ب ش و خ س ا س ح ا ن ا و ت ی م ه ن و ک چ ، بر ی پ ا ت ه چ ب زا . ی د ا ع م د ر م . ی ن ی ب ی م ن و خ و ک ا خ ر د ار د و خ ن ط و م ه هک ی ن ا م ز . ت س ا خ ل ت رای س ب ی گ د ن ز . ت س ا ی ه ا ی س و ن و خ و گ ر م ا ج . د ر د ر ب ر گ ید ی ز و ر و د ا ت م ن ک ی م ر ک ف و ه ت ف ر ن ا ر ه ت ه ب ت ر د پ . ی ن ی ب ن ار ا ه ز و ر ن ی

Sahne 6

Şarkı kaydı

Sahne 7

A.

Sevgili sağ şahit,
Tutunmak nedir bir sen bilirsin,
Artık ölüme mi olur yaşama mı,
Sana nereden başlasam da nasıl anlatsam
Mutfak penceresinin önünde endişeyle oturduğumuz zamanları
Ritüelimizi bekleyerek
Kız kardeşim ve ben
Sanki yeterince beklemişiz gibi
Annemizin uçağı incek
Konuşulmamış bir neden sonuç oyunuydu
Nedenlerin dönmesini beklediğimiz
Midem bulanırdı
Sana nasıl anlatsam doğmuş olmanın
Zaman zaman şahsi bir saldırı gibi geldiğini
Bundan alınırdım
Önce annemin işi savaş esnasında uçmasını gerektirdi
Sonra savaştan sonra uçmayı: ABD ambargosu esnasında
Uçak parçalarını yenilemek veya yeni uçak için izin almak zorlaştı
Daha çok uçak kazası demekti bu,
Ne zaman gitse
Kalan babaanneme daha sıkı sarıldım
Daha çocukken annemin o kadar çok öldüğünü hayal ettim ki
Büyükannem birden öldüğünde
Bana ihanet etmiş gibi geldi
Aslında demek istediğim anneme sorup durduğum şu soruydu:
“Sizin nesil savaş zamanı nasıl bu kadar çocuk yaptı?”
‘Tek umudumuzdu,’ dedi.

B.

Sevgili sol şahit,
Derler ki zamanı öylesine derinden sarsmışsın ki
Travmayı etinde kemiğinde taşıyan annelerimizin ordusuna
katılabilir
Sadece canavar doğurabilirmişiz

C.

Sevgili yavrum,
30'larım da bile,
Dünyada geziniyorum
Ölürken veya beni terk ederken gördüğüm herkesin fotoğrafını
çekiyorum
Çünkü kalmayı hak etmediğimi öğrendim

Scene 6

Audio of singing

Scene 7

A.

Dear right witness,
only you know what it means to hold up
whether it's for death or for life
where do I begin to tell you about the time after time
when we stood behind the window in our kitchen anxiously
waiting was our ritual
my sister and I
as if if we waited long enough
our mother's plane would land
it was a non-spoken play of cause and effect
waiting causes return
I would feel nauseous
how do I begin to tell you about the time after time
when being born felt like a personal attack
I took offense to it
first my mother's job meant flying during the war
then it meant flying post-war: when there were sanctions imposed
by the US
which meant difficulties in renewing parts of the planes or
permission to purchase new ones
which meant more plane crashes
which meant every time she left
I clung more to my grandmother who stayed
as a child I had already imagined my mother die so many times
when my grandmother died instead
it felt like such a betrayal
what I mean is that I kept asking my mother: “how could your
generation give birth to this many of us during the war?”
‘It was our only hope.’ She said.

B.

Dear left witness,
they say you have subverted time so profoundly
we can join the army of mothers who carry trauma in their bones
and will give birth only to monsters

C.

My beloved child,
even now that I'm in my 30s,
I walk around the world
picturing everyone I love dying or leaving me
because I have learned I don't deserve their stay

Terapistim buna aşırı ‘ayrılık kaygısı’ dedi
Bilim insanlarının midemdeki düğüme verdikleri ad
Bedenim öylesine işgal edilmiş ki
Dışarının seni hak etmediğini onaylıyor
İşte bu yüzden etten ve kandan doğmamalısın
Etten ve kandan doğmamak korunmak demek
Etten ve kandan doğmamak bir tür oluş
Oluş canlı ve hep gelecekte

Sahne 8

Anneme şifa vermek için
Annelerimizin anneleri
Annelerimizin annelerinin anneleri
Annelerimizin annelerinin anneleri

Başkası olmak için
Kızlarımı değiştirmek için
Kızlarımızın kızlarını
Kızlarımızın kızlarının kızlarını
Kızlarımızın kızlarının kızlarının kızlarını

Doğumda adalet: ne zaman, nerede, nasıl, kiminle ve ne
doğuracağını seçmek.
Ne doğuracağını. Gücün nihai erimi işte bu birlik.

Sadece gelecekte bileceksin.
Sadece gelecekte bileceksin.
Sadece gelecekte bileceksin.
Bileceğın
Tek gelecek
Bileceğın.

my therapist called it an extreme case of ‘separation anxiety’
that's what the scientists call the knot in my stomach
inside my body is so occupied
it confirms the outside does not deserve you
and that's why you are not to be born in blood and flesh
to not be born in blood and flesh is to be protected
to be not born in blood and flesh is a form of becoming
becoming is alive and always in the future

Scene 8

to heal my mother
our mother's mothers
our mother's mother's mothers
our mother's mother's mother's mothers

to become other
and alter our daughters
our daughter's daughters
our daughter's daughter's daughters
our daughter's daughter's daughter's daughters

birth justice: to choose when, where, how, with whom, and what to
birth.
what to birth. the ultimate extent of power is this union.

only in the future you will know.
only in the future you will know.
only in the future you will know.
the only future
you will know
you will know

SOHEILA GOLESTANI

Gidersen (2017)

VR, video

Soheila Golestani aşkın gücünü ve ayrılığın acısını gözlerimizi kapadığımız bir gerçeklik üzerinden anlatırken bizi bir kez daha bilmek istemediklerimizle dramatik bir biçimde yüzleştiriyor.

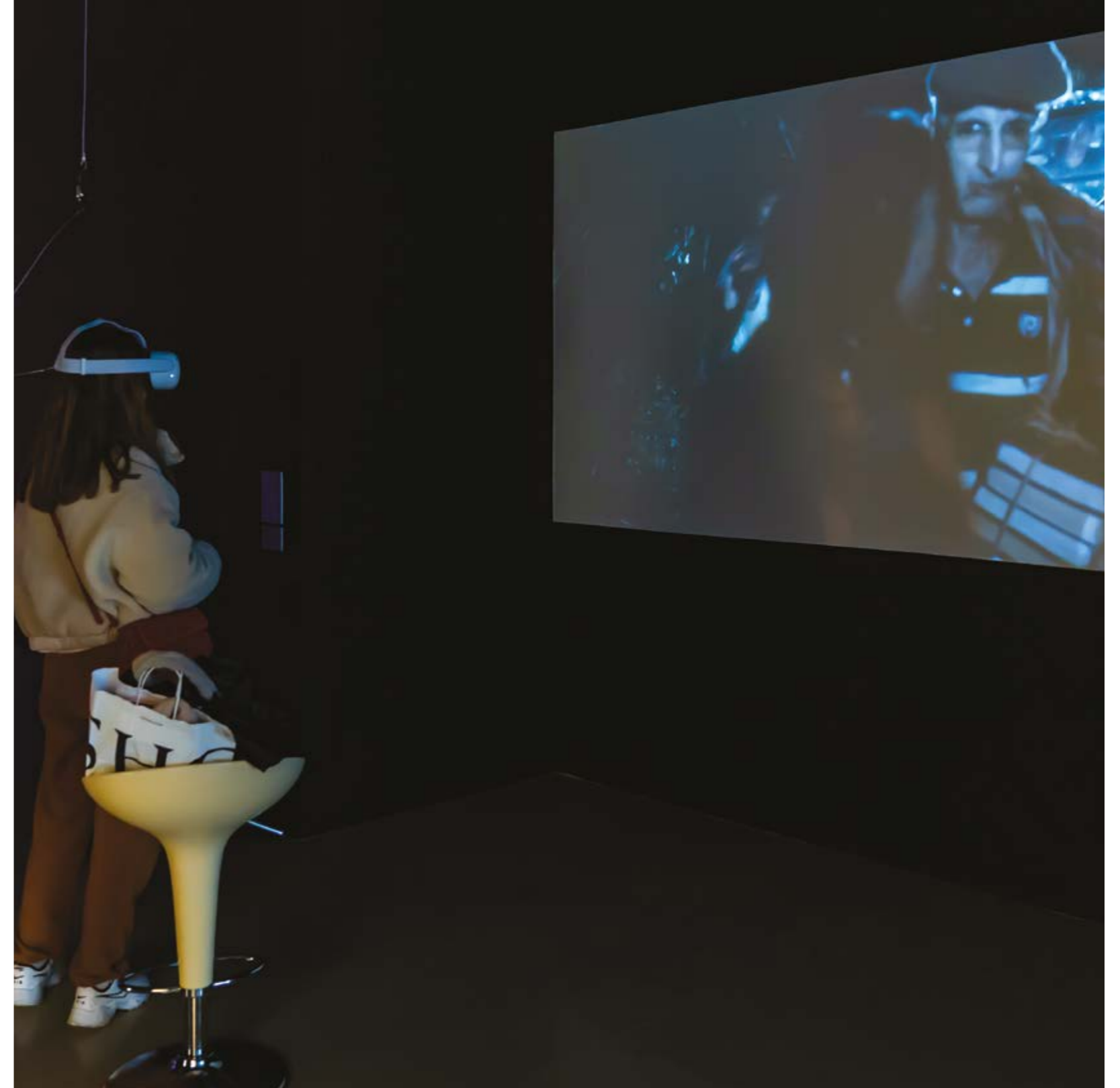
“Her gün pek çok kişi ölümü veya ayrılığı seçmek zorunda kalıyor. Aslında SEVGİ tek pırıltı, SEVGİ yarının fethinde tek hayatta kalan şey.”

If You Go Away (2017)

VR, video

Soheila Golestani tells us about the strength of love and pain of separation based on a reality to which we have shut our eyes, and which once again confronts us with what we wish not to know.

“Every day many people have to choose death or separation. In fact, LOVE is the only gleam; LOVE is the only great survivor to the conquest of tomorrow.”

MARY MAGGIC

Açık Kaynak Östrojen (2015-2021)

Video

Mary Magic Açık Kaynak Estrojen ile verili olana sınırsız tutduğumuz üç konuyu, kendin-yap bilim, beden ve cinsiyet politikaları ve günümüzün ekolojik sorunlarını bir arada ele alıyor ve yeni bilgi üretimine dair spekülasyon bir model/yaklaşım yaratıyor.

“Proje spekülasyon bir soruyla başlıyor: mutfakta östrojen üretmek mümkün olsa ne olurdu? Buradan hormonları kimin ürettiğine, bundan kimin bedenlerinin etkilendiğine, çevresel hormonların nasıl çoktan toksik bir halde var olduklarına dair temel sorulara varılıyor.”

Open Source Estrogen (2015-2021)

Video

Mary Magic deals with three themes in which we hold on to the given, namely do it yourself science, body and sex politics and today's ecological problems, in Open Source Estrogen to create a speculative model/approach about new knowledge production.

“The project begins with a speculative question: what if it was possible to make estrogen in the kitchen? From this seed arises more fundamental questions about who is producing hormones, whose bodies are affected, and how environmental hormones exist already as a state of toxicity.”

6 POINT PLAN FOR HORMONE QUEERING RESISTANCE

Hormon Kuirleştirme Direnişi için 6 Adımlı Plan

1. Başat ataerkil hormon üretim ve kirlilik ajanlarını keşfedin. Zeno kuvvetlere ilişkin kamunun bilgilenmesini sağlayın.
2. Kurumsal “kara-kutu”laşmış biyokimya, endokrinoloji ve eko-toksikoloji bilgisini gizemsizleştirin. Hormon hackleme, a-normal bilim ve amatör keşif yolunu açın.
3. Rızası alınmayan bedenler ve rızası alınmayan gezegen üzerinden neoliberal kapitalist kar elde edilmesine direnin. Rızanın mümkün olduğu mekanlar ve zamansallıklar yaratın.
4. “Doğal” olanın yüceltilmesini, “doğal olmayanın” suçlanmasını, en önemlisi her ikisini de açıklama vaadinde bulunan bütün tekno-çözümçü retorikleri reddedin.
5. Oldukça yerleşik olan eko-heteronormativite ve saflık mefhumlarını bozun. Çoklu imkanları kucaklamak üzere “kuirleştirme” potansiyeline sahip çıkın.
6. Hormonların mikro-performativitesinin sadece moleküler sömürgeleştirmede değil aynı zamanda moleküler iş birliğinde de fail olma gücüne sahip olduğunu düşünün.

6 Point Plan for Hormone Queering Resistance

1. Unearth the dominant patriarchal agents of hormonal production and pollution. Build public understanding of the xeno forces at play.
2. Demystify the institutionalized “blackboxed” knowledge of biochemistry, endocrinology, and eco-toxicology. Pave way for hormone hacking, freak science, and amateur exploration.
3. Resist neoliberal capitalist profiteering of un-consenting bodies and the unconsenting planetary. Create spaces and temporalities where consent is possible.
4. Reject glorifications of “the natural,” condemnations of “the unnatural,” and above all rhetorics of techno-solutionism that promise to elucidate both.
5. Undermine deeply entrenched notions of eco-heteronormativity and purity. Use “queering” as a reclaimed potential for embracing the multiverse of possibilities.
6. Consider the micro-performativity of hormones as an agential power of not only molecular colonization but also molecular collaboration.

MARY MAGGIC

Östro-dünya Şimdi-Burada: Karantina Sürümü (2021)

Etkileşimli 3 boyutlu model, 4 ekran

Mary Magic Estroworld Now ile banyomuzdaki makyaj malzemeleri, sabun ve doğum kontrol haplarından mutfağınızdaki plastik ambalajlara kadar, ortalama bir evdeki güzellik, hijyen ve saflık idealleriyle yönlendirilen tüketim kültürünün görünmeyen yanına işaret ediyor.

“Aslında bu gündelik eşyalar; bedenlerimize, çevrelerimize ve kent sistemlerine doğru yola çıkan, bütün türlerin hormonlarını bozan ve yaşam alanlarımızı çevresel olarak tehdit eden yaygın pek çok kimyasalı içerir. Boyutlarından dolayı, ayrıca söz konusu ürünleri satmak için yeryüzünü mahveden holdingler tarafından gizlendiklerinden fark etmediğimiz bu mikro kirlilik kaynağı kimyasallar günümüzde toksik dünyalarda yaşama gerçekliğinin bir parçasıdır.”

Bu proje Dani Admiss tarafından kürate edilen Toxicity's Reach sergisi için Abandon Normal Devices tarafından sipariş edilmiş ve üretilmiş, Alex Fattersak ve Tim Murray-Browne teknik destek vermiştir. Arts Council England ve Creative Industries Fund Netherlands tarafından fonlanmıştır. Preverbal Studio, Tim Murray-Browne and Alex Fattersak yaratıcı teknoloji desteği vermiştir. Alexandra Levene'e özel teşekkürlerle.

Estroworld Now: The Quarantine Edition (2021)

Interactive 3d model on 4 computer screens

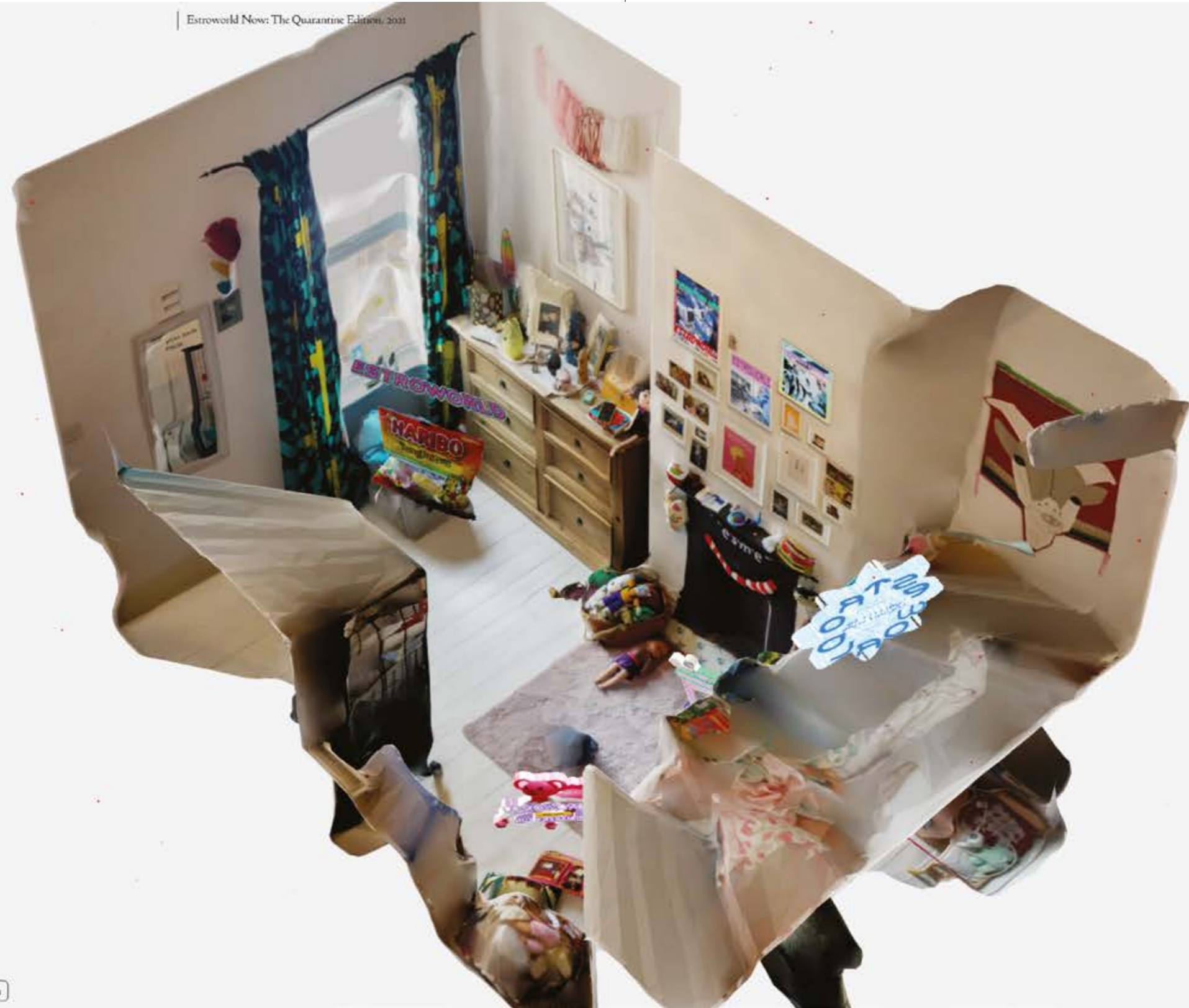
In Estroworld Now, Mary Magic points towards invisible sides of the consumption culture directed by beauty, hygiene and purity ideals in an average household with its make-up tools, soaps and contraceptive pills in the bathroom, and plastic packaging in the kitchen.

“In actuality, these everyday items leach a multitude of pervasive chemicals that wend their way through our bodies, environments and urban systems, disrupting hormones of all species and causing ecological threat to our landscapes. Obscured to us through their invisible size, and also by the conglomerates who lay havoc on the earth to sell us these products, micro-polluting chemicals are part of today's stark reality of living in toxic worlds.”

Estroworld Now: The Quarantine Edition is part of the online exhibition Toxicity's Reach, commissioned and produced by Abandon Normal Devices, curated by Dani Admiss. Supported using public funding by Arts Council England and Creative Industries Fund Netherlands. Creative technology consultancy by Preverbal Studio, Tim Murray-Browne and Alex Fattersak. With special thanks to Alexandra Levene.

JENNIFER LYN MORONE

JLM INC (2014-2018)

Yerleştirme (video, baskı, projeksiyon)

Jennifer Lyn Morone bugünün kapitalizmine paydaş oluş biçimlerimizin, kapitalizmin ölçsüz işleyişini serimleyerek, ancak bir tür bilmemeyi ya da kabullenmeyi tercih etmekle ya da onun yöntemlerini tersine çevirerek kullanmakla mümkün olduğunu anlatıyor.

“Hepimiz veri kölesiyiz. Sizi bilmem ama ben yeterince sömürüldüm; bunu kim yaptı biliyorsunuz, şirketler! Şirketler benim yaşamıma dair bilgiden para kazanabiliyorlar o zaman ben de kazanabilirim! Onların oyunlarını küçük bir şaşırtma ile oynamaya ve tüm süreci kendi bireyime indirgemeye karar verdim, benim çözümüm: Aşırı Kapitalizm.”

JLM INC (2014-2018)

Installation (video, prints, projection)

Jennifer Lyn Morone, depicts the ways in which today's capitalism operates in its unhinged course and states that we only partake in it through somehow choosing not to know or to accept or through reversing its own methods.

“We are all slaves to data. I don't know about you, but I am exploited enough, and you know by what, the companies! The companies can make money out of information about my life, then I can do the same! I decided to play their game with a little twist, and reduce the entire process to my little self, my solution: Excessive capitalism.”

DATA PACKAGES
ALL CONTAIN 12 MONTHS OF DATA

CHARACTER € 100

- SUMMARY
- TEMPERANCE
- EMOTIONAL
- DILIGENCE
- INTELLIGENCE
- GOODWILL
- ABSTRACT
- HUMOUR
- LINGUAL
- SKILLS
- LOGIC
- CAPABILITIES

Subject to Terms & Conditions

DEMOGRAPHIC € 150

- AGE
- POLITICAL
- RACE
- ABILITIES
- GENDER
- DISABILITIES
- NATIONALITY
- MOBILITY
- LANGUAGES
- LOCATION
- EMPLOYMENT
- RELATIONSHIP
- EDUCATION
- FAMILY STATUS
- RELIGION
- SOCIO-ECONOMIC

Subject to Terms & Conditions

LIFESTYLE € 300

- SOCIAL
- EVENTS
- PROFESSIONAL
- MUSIC
- HABITS
- ENTERTAINMENT
- LOCATION
- PASTIMES & HOBBIES
- FASHION & BEAUTY
- FITNESS & ACTIVITY
- HOME & CONTENTS
- SECURITY CAMERA FEED
- FOOD & DRINK
- TRAVEL
- INCOME LEVEL
- TRANSPORTATION

Subject to Terms & Conditions

DIGITAL € 500

- ACCOUNTS
- GADGETS & TECH USED
- MESSAGES
- ONLINE SEARCH HISTORY
- APPS
- ONLINE PURCHASES
- LIKES
- MARKETPLACES
- SHARES
- SERVICES
- POSTS
- EXTENSIONS
- UPLOADS
- BROWSERS, OS
- DOWNLOADS
- FOLLOWERS, FOLLOWING
- MEDIA & CONTENT
- SUBSCRIPTIONS

Subject to Terms & Conditions

IDENTITY € 1500

- BIRTH INFORMATION
- USERNAMES
- DRIVERS LICENCE NUMBER
- IP ADDRESSES
- PASSPORT NUMBER
- EMAIL ADDRESSES
- CRIMINAL RECORD
- PROFILES
- VOTING REGISTRATION
- RACE & ETHNICITY
- RETINA SCAN
- BUCCAL SWAB
- FINGERPRINT
- MICRO-GESTURES
- HAIR SAMPLE
- MICROBIOME SAMPLE

Subject to Terms & Conditions

FINANCIAL € 2500

- INSTITUTIONS
- WILLS
- STATEMENTS
- TRUSTS
- ACCOUNTS
- INHERITANCES
- INCOME LEVEL
- INVESTMENTS
- EMPLOYMENT
- ASSETS
- TAX HOME
- DEBTS
- MARITAL STATUS
- LIABILITIES
- DEPENDANTS
- INSURANCE

Subject to Terms & Conditions

HEALTH € 3500

- MEDICAL RECORDS*
- DOCTOR, CARE SITE
- HEMATOLOGY*
- INSURANCE PROVIDER
- MOLECULAR*
- PRESCRIPTIONS
- ENDOCRINOLOGY*
- CONDITIONS
- FERTILITY EVALUATION*
- FAMILY HISTORY
- BIOCHEMICAL ANALYSIS
- DIET & HABITS
- BLOOD TYPE
- PHYSICAL ACTIVITY
- HEART RATE
- FITNESS TRACKING

*Results may take 2-3 month to deliver. Subject to Terms & Conditions

COMPLETE € 7000

- EXCLUSIVE SUMMARY
- DIGITAL
- HEALTH*
- LIFESTYLE
- FINANCIAL
- DEMOGRAPHIC
- IDENTITY
- CHARACTER

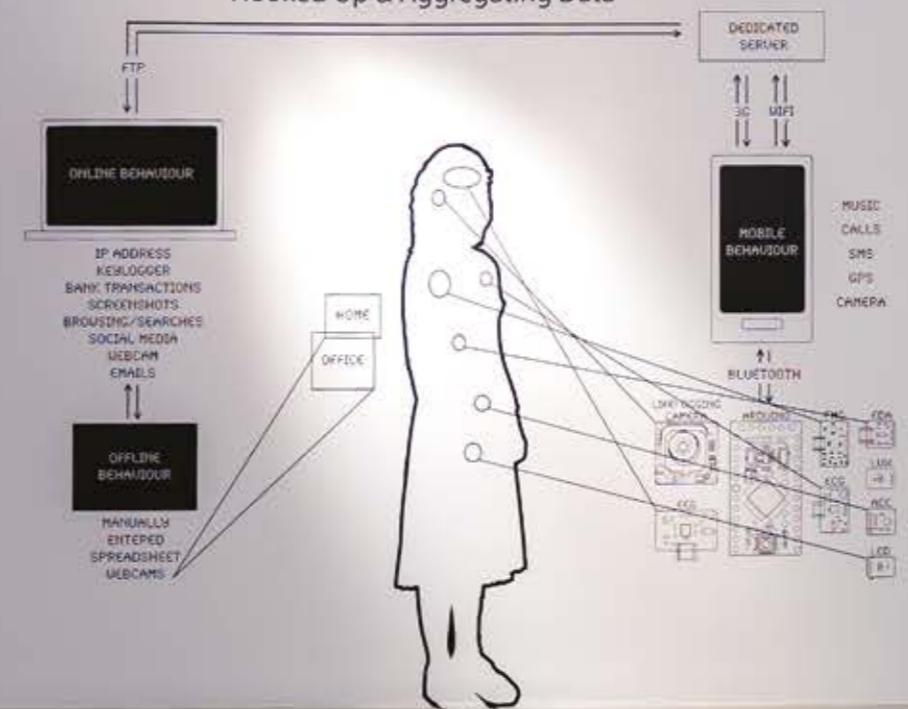
*Results may take 2-3 month to deliver. Subject to Terms & Conditions

Bu kimin eseri
biliyor musunuz? Şirketlerin.

Hooked Up & Aggregating Data

JENNIFER LYN MORONE™ Ltd. Şti. UZUN ÖZET

Veri kölesiyim ben, sen de öylesin.

2000 yılında, salt şahsi veri üzerine milyar dolarlık bir piyasa ortaya çıkmaya başladı, derken 20 yılın ardından bu piyasanın ederi 1 trilyon doları buldu. Bu değer tamamen insanların, yani tüketicilerin, kullanıcıların, hastaların, vatandaşların katılımından elde ediliyor. Ezcümlle, şirketlerin insanların satın aldığı ve kullandığı ürünleri ve hizmetleri pazarladığı, kişilerin mahremiyetlerinden feragat etmesi ve şirketlerin toplamak istedikleri bütün enformasyona erişim sunması gereken bir kısır döngü bu. Şirketler ise daha sonra bu enformasyonu kâr amaçlı satıyorlar. Bilhassa Silikon Vadisi'nde şirketler için şahsi enformasyonun, insanlar ayrıştırılabilsin ve ayrımcılığa maruz kalabilsin ve daha başarıyla manipüle edilebilsin diye toplanması, bir araya getirilmesi, analiz edilmesi ve satılması sadece ekstra bir gelir akışı değil başat iş modeli. Ekonomik başarısı ve siyasi gündemlere uygunluğu dolayısıyla teknolojik ilerlemeye yön vermeye ve her türlü deneyimi, her türlü süreci daha da atomize etmeye, var olan her şeyi veriye çevirmeye, var oluşun tabiatını alınıp satılabilen bir şeye çevirmeye devam eden bir iş modeli bu.

İkinci olarak, şirkete kıyasla bireyin gücü, tüketmeme veya kullanmama vasıtasıyla şirketin kontrolünü devasa bir ölçekte etkilemek dışında pratikte hiçtir. Ancak bu olsa bile şirketler, mevzuat üzerine lobi çalışmaları yaparak kendilerini hükümetle o kadar iç içe konumlara sokmuştur ki yasa karşısında vatandaş gibi görünmekle kalmayıp ölümlü insanlardan daha büyük çıkarlara sahip olacak şekilde, kuralsızlaşma vasıtasıyla yollarını bulmayı başarmışlardır. Vergi avantajlarından serbest piyasalara, sınırlı yükümlülüklerden entelektüel mülke ve neredeyse her şeyi ürüne veya hizmete çevirme kabiliyetine kadar “yasal kişilerle” “doğal kişiler” arasında muazzam bir eşitsizlik vardır.

Bu durumun, artan iş güvensizliği, yaşam masrafları, piyasalarda küreselleşme, Snowden'in ifşaları ve kişinin şahsi verileri üzerinde kontrol sahibi olmasının güç olduğu gerçeği ile birleşmesi üzerine, Jennifer Lyn Morone eyleme geçmek üzere farklı bir yaklaşım benimsemeye karar verdi. 2014 yılında Jennifer Lyn Morone™ Ltd. Şti. deneysel, spekülatif-olmayan, uzun vadeli bir girişim olarak kuruldu. Bu sorunları ele almak üzere tasarlandı. Projenin temelleri, mevcut sistemleri ve piyasaları alaşağı etmek, yeniden temellük etmek ve onlarla taklit vasıtasıyla alay etmektir. Ancak

JENNIFER LYN MORONE™ INC ABSTRACT - LONG

I am a data slave and so are you.

In 2000 a multi-billion dollar industry began to emerge solely from personal data, and after 20 years it has reached beyond \$1 trillion. The value of this industry is wholly derived from the participation of people - the consumer, the user, the patient, the citizen. In terse terms, this is a vicious cycle, where corporations market products and services that people purchase or use, where one must sign away one's privacy and grant access to whatever information the corporation wishes to collect. The corporation then sells this information for profit. For companies, the collection, aggregation, analysis and sale of personal information so that people can be segmented, discriminated against and more effectively manipulated is not just an additional revenue stream, it is their dominant business model, particularly in Silicon Valley. Due to its economic success and compatibility with political agendas, it is a business model that continues to drive technological progression, further atomizing all experience, every process, all that IS into data - transforming the very nature of existence itself into something that can be bought and sold.

Secondly, the individual's power compared to that of a corporation is practically nil, except in the case of non-consumption or non-use on a massive scale to affect it's control. However, even if this were to happen, corporations, through legislation lobbying, have manoeuvred themselves into places so closely intertwined within the government that they are able to have their way through enacting deregulation to the point that not only are they seen as people in the eye of the law... they enjoy greater benefits than mortal persons. From tax advantages, free markets, limited liability, intellectual property and the ability to turn almost anything into a product or service there is great inequality that exists between the “legal person” and the “natural person”.

Given this situation, coupled with increasing job insecurity, rising living costs, growing market globalization, Snowden's revelations, and the basic reality of the difficulty in regaining control of one's personal data, Jennifer Lyn Morone decided to take a different approach to counteract. In 2014 Jennifer Lyn Morone™ Inc was founded as an experimental, non-speculative,

Morone bir adım öteye giderek aşırı uçta durumu şiddetli ama mümkün bir kapitalizme doğru hızlandırır.

Bu aşırı kapitalizm halinde Morone yaşayacak ve sermayeye çevrilecek bir iş modeli tasarlayarak yola çıkar. Bireyi metalaştırılabilir bileşenlere ve kaynaklara ayırarak mevcut endüstrileri ve piyasaları yansıtır. Hiciv eserin mühim bir unsurudur, Morone'un oyunbaz bir yaklaşımı olsa da bunların gerçeklik üzerine etraflıca düşünülmüş fikirler olduğunu fark ettiğimizde işin içine farkındalık da eklenir. Dil ve hukuki jargon, “İnsan Sermayesi” gibi kavramları ve vergi-haritalandırmayı; yetileri, deneyimleri, bilgiyi, sahip olunan şeyleri ve entelektüel mülkü, şirket varlıkları ve değer gibi mali figürlere çevirmek için harfi harfine uygulamak üzere kullanılır. Kimlik tamamen markaya çevrilir, Jennifer Lyn Morone'nin salt ismi değil gülümsemesi, sesi, yürüyüşü alameti farika haline getirilir. Zihinsel kabiliyetler, fiziksel kabiliyetler ve biyolojik işlevler, şirketin süreçleri, aletleri ve ürünleri olarak değerlendirilir ve iştiraklere ve yavru teşekküllere ayrılabilir.

Günlük çalışma ortamları dijital teknolojiler ve internet olup yasal, mali, teknik ve ticari zekaya dair sık sık danışmanlara danışmak da bu sürecin bir parçasıdır.

Kurumsal Stratejileri sanata uygulamak, sanat eserinin üretilmesinde başkalarının iştirakini ve iş birliğini gerektirmekle kalmaz aslında anlamsızlaşır ve salt bireysel bir girişim olarak işleyemez.

Projede zorunlu iş birliğine dayalı yaratımın güzel örneklerinden biri, DOME (BENİM veri tabanım) isimli bir yazılımın yaratılması ile sanatçının kendi verisinin üzerinde yeniden kontrol, sahiplik, hatta pazarlama hakkı elde etmeye çalışılmasında görülebilir. Şu anda aşına olduğumuz uygulamaların yerine geçen veya onlarla birlikte kullanılan pek çok uygulama içeren genişletilebilir bir operasyon sistemi olarak tasarlanan bu yazılım, kişinin ürettiği bütün verileri toplayarak bunları istediği şekilde izlemesine, görselleştirmesine ve paylaşmasına imkân tanır. Mevcut sensörler veya biyo-çipler tarafından yakalanan biyo-sinyallerden gözetleme teknolojilerine, tuş kaydedicilere, göz izleme yazılımlarına, veri çıkarma algoritmalarına kadar günümüzde kullanılan bir dizi izleme yöntemine başvurulmuştur.

long-term endeavour. It is designed to address these issues. The foundations of the project are to subvert, reappropriate and mimic-cum-mock the systems and markets in place. However, Morone takes it a step further by going to the extreme and accelerating into a drastic but possible form of capitalism.

In this extreme form of capitalism, Morone started by creating a business model by which to live and capitalize on. She breaks down the individual into commodifiable components and resources reflecting existing industries and markets. Satire is an essential element to the work and Morone has a playful approach but there is a soberness when one realizes that these are thorough reflections of reality. Language and legalese are used literally applying concepts such as “Human Capital” and various forms of tax-mapping to transform skills, experiences, knowledge, possessions, and intellectual property into financial figures as corporate assets and value. Identity is fully branded, trademarking not only the name but also the smile, sound, gait, image of Jennifer Lyn Morone. Mental abilities, physical abilities and biological functions are assessed as the respective processes, equipment and products of the company and may be further subdivided into subsidiaries and child-entities.

Her daily working environments are with digital technologies and the Internet, as well as frequently consulting with advisors with legal, financial, technical and business acumen.

Applying Corporate Strategies in art not only inherently requires the participation and collaboration of others for the creation of the work, it actually becomes meaningless and cannot work as a solely individual endeavour.

One of the myriad examples of necessary collaborative creation in the project can be seen through the attempt at regaining control, ownership, even the marketability of her own data as it required the creation of a software - DOME (Database Of ME). Designed as an expandable operating system with various applications to substitute or integrate with those we are familiar with now, enabling a person to collect all the data they generate so they can track, visualize, analyze and share it as they see fit. From biosignals currently captured sensors or biochips, to surveillance technologies, keyloggers, eyed-tracking software,

Veri akışını değiştirme ve onu veri sahibinden başlatma girişimidir, bu şekilde veri sahibi verilerini dünyada nasıl ve kime göndereceğini seçer. Veri olarak yaşamlarını, edimlerinin kendileri üzerindeki ve kendilerinin ötesindeki etkilerini, ayrıca yarattıkları değeri anlamak üzere onlara aletler sunmak ister.

DOME, iş birliği içerisinde inşa edilmiş, süregiden açık-kaynak bir yazılım olacaktır. Mülk yazılım değil veridir. Veri sahibi daha sonra verilerini özel bir sunucuya yerel olarak depolayabilir, arşivleyebilir ve belli verileri, İsviçre’de healthbank.coop gibi ortaya çıkmakta olan veya müstakbel kooperatiflere katkıda sunmak üzere kullanabilir.

Proje bulguları ve deney süreci; belli ekonomik, toplumsal ve siyasi gündemlere destek olmak amacıyla farklı kamuyla etkileşim yöntemleri vasıtasıyla sunulur. Bazı sunum örnekleri, Aşırı Kapitalizm el kitapçıklarının yayımlanması; video, enstalasyon ve kamusal eylemlerle eser üretimi, paydaş-ürün-şirket ilişkisinin oyunlaştırılması, verinin elle tutulur temsillere dönüştürülerek pek çok formatta pazarlanması, atölyeler ve düzenli olarak konferanslara katılım ve yayınlarıdır.

Sanatçı, bu proje sayesinde teknolojik, siyasi ve ekonomik manzara ve kapitalizm sürekli değişse de modern köleliğin hala devam ettiğini görmüştür. Bilginin ve internet üzerinden birbirine bağlanmanın belli ki bir bedeli vardır ve bu bedel küresel ölçekte ödenmektedir. Tükettiğimiz şeyin üretiminden uzaklaştıkça değer soyutlaşır ve tüketimimizin başkaları üzerindeki etkileri tamamen gizlenir. Hayatını bir Şirket gibi yaşayan Morone, bunun belli avantajları olduğunu düşünmüş olsa da bu yaklaşımın, yaşama ve kişinin yaşamdaki yerine yönelik bakış açısını iyiye doğru dönüştürme potansiyeline sahip olduğunu öngörmemiştir. Kişinin kendi üretim biçimi üzerinde sahiplik talep etmesi muazzam imkanlar doğurur. Sadece şahsi düzeyde değil toplumsal düzeyde de kendi değerini ölçerek ve değer üretmek üzere başkalarıyla ilişkiler kurulmasını ve başkalarının katılımını talep ederek (hissedarlar ve “müşteriler”), kişilerin salt kendileri için en iyi olanın ötesini, başkaları için de en iyi olanı düşünmelerini ve buna göre hareket etmelerini teşvik etme fırsatı sunar.

Jennifer Lyn Morone™ Ltd. Şti. ve bu proje kapsamında yer alan DOME gibi bütün projeler kitlelere, tüketicilere, kullanıcılara, hastalara, vatandaşlara yöneliktir. İnsanlığımız, yaşamımızın bütün vasıfları metalaştırılmaya ve piyasada paraya tahvil

scraping algorithms, and a variety of other tracking methods that are used today are to be employed. This is an attempt to change the flow of information to have it originate from the data owner who can then choose how and to whom it is sent out into the world. It is meant to give tools to understand their life as information, the impacts their actions have on themselves and beyond, as well as the value they are creating.

DOME will be an ongoing open-source collaboratively built software. The software is not what is proprietary, the data is. The data owner could then store and file their data locally, on a private server, and contribute or commit specific data to emerging or future databank cooperatives, like healthbank.coop in Switzerland.

The presentation of findings and experimentation of the project uses a variety of means to interact with the public in an effort to advance a position on economic, social and political agendas. Some examples of presentation include the publication of a series of manuals to Extreme Capitalism; the production of work in the form of videos, installations, and public actions; the gamification of the shareholder-products-corporation relationship; the transformation of the data into tangible representations and then marketing them in various formats; of as well as giving workshops, and contributing regularly to conferences and publications.

Through the building of the project Morone has found that the techno, political and economic landscape is a constantly changing one as is capitalism though forms of modern slavery always persist. It is evident that knowledge and connectivity are coming at a price and it will be paid on a global scale. As we further distance ourselves from the production of what we consume, value is rendered abstract, and the impacts our consumption has on others becomes completely obscured. Leading life as a Corporation, Morone suspected that it would have advantages but she didn’t anticipate that this approach actually has the potential to transform the perspective towards life and one’s position in it for the better. Claiming ownership of one’s mode of production has great possibilities. There is an opportunity to motivate individuals to think and act beyond what is best for themselves and instead what is best for those around them, by evaluating one’s own value, not only on a personal level but on a social level, and requiring relationships and the participation of others (shareholders and “customers”) to create value.

edilmeye açık hale geldiğinde toplumsal değerlerimize ne olduğunu sorgular. Bütün enformasyona, insanlığın ve çevrenin iyiliğini değil bir sonraki seçimi ve faydayı düşünen birkaç şirket ve hükümetler sahip olduğunda ve bu enformasyonu onlar kontrol ettiğinde demokrasiye ne olur? Son olarak Morone’un niyeti, günümüzde içinde bulunduğumuz muazzam eşitsizlikleri sorgulamak üzere mahkûm olduğumuz sistemi kullanarak, aynı Kurumsal Stratejileri uygulayarak ve aynı boşlukları manipüle ederek nereye gittiğimizi ve post-kapitalizme bizleri neyin taşıyabileceğini sorgulamaktır. Vasıfsız emek, otomasyon ve Şeylerin İnternetinin geleceğine doğru ilerliyorsak, hangi amaçla, kimin kazancına ve ne pahasına emeğin ne olduğunu, değeri nasıl belirlemek ve yaratmak istediğimizi yeniden düşünmeliyiz. Belki o zaman şu anda bizleri başarısızlığa uğratan sistemler yerine başka sistemler koymaya başlayabiliriz.

Jennifer Lyn Morone™ Inc and all projects within this project, such as DOME, are for the masses, the consumers, the users, patients, citizens. Calling to question what becomes of our social values when our humanness, when all aspects of life, are fair game to commodify and monetize to bring to market. What becomes of democracy when all information is owned and controlled by a few companies and governments who give more thought to the bottom line and the next election than what is best for mankind and the environment. Ultimately, Morone’s intention is to open up questions as to where we are heading and what might advance us into post capitalism while using the very system we are currently confined by, applying the same Corporate Strategies and exploiting the same loopholes to challenge the gross inequities we experience today. If we continue to advance towards a future of deskilled labour, automation, and IoT we must rethink what labour means, how we wish two determine and create value, keeping in mind for what ends, who is to gain and at whose expense. Maybe then we can initialise systems to replace those that are failing us now.

CHRISTOPH WACHTER & MATHIAS JUD

FADE OUT (2021)

Etkileşimli Yerleştirme (Özel yazılım, kamera, bilgisayar, robot)

Christoph Wachter & Mathias Jud kullandığımız sıradan uygulamalar ile gündelik kişisel iletişimimizin nasıl şekillendirildiğini gösteriyor. Kendimizi ifade etme biçimlerimiz, dilimiz yönergelerle değişiyor, biz farkında değilmiş gibi yapmaya devam ediyoruz.

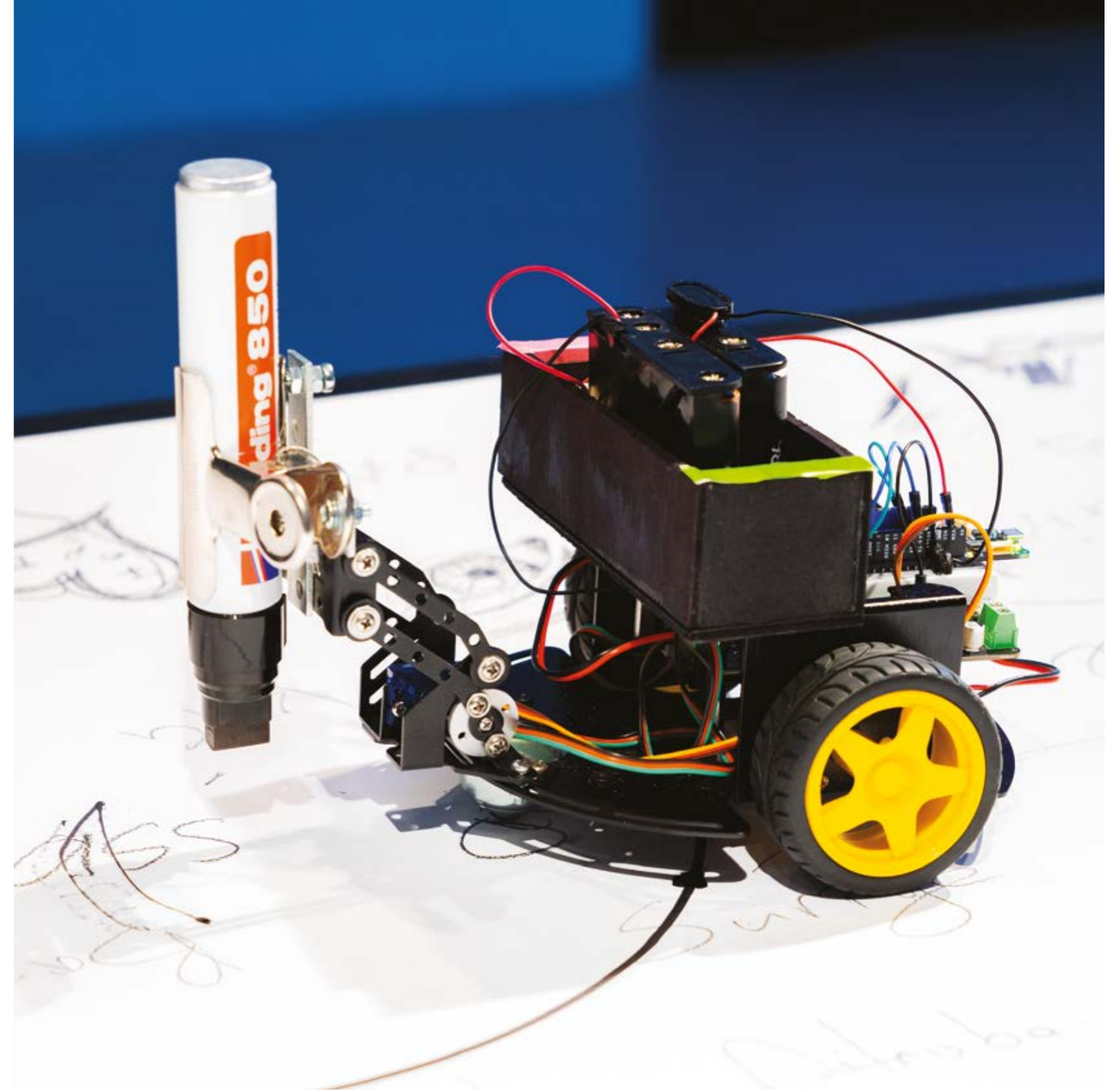
“Gözetleme sistemleri giderek artan bir oranda iletişimimizi kategorize ve kontrol ediyor. Her yerdeler; kullandığımız uygulamalardan spam filtrelerine, virüslere. Otomatikleştirilmiş ses ve görüntü tanıma sistemleri izlenme kabulümüzü en başında verdiğimiz kullanım onayı ile alıyorlar. Çoğu zaman görmezden geldiğimiz algoritmalar cihazlarla kurduğumuz etkileşime gömülmüş vaziyetler; farkında olmadan ya da olarak izliyoruz.”

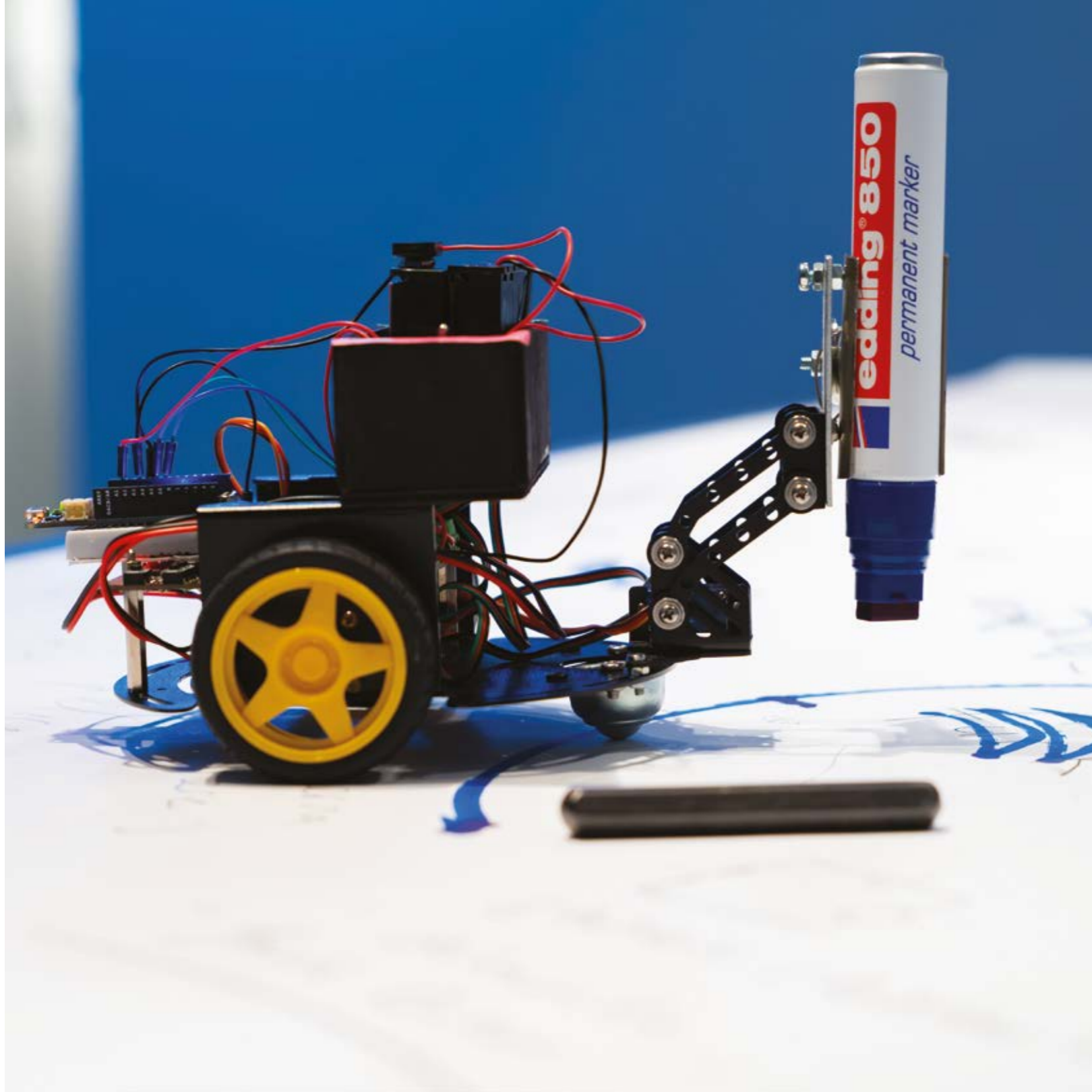
FADE OUT (2021)

Interactive Installation (Custom software, camera, computer, robot)

Christoph Wachter & Mathias Jud show us how our daily personal communication is shaped with mundane applications we use. The way we express ourselves, our language changes according to directives, while we continue to behave as if we are not aware of it.

“Monitoring systems increasingly categorize and control our communication. They are everywhere, from the apps which we use to spam filters and viruses. Automated voice and image recognition systems take our consent to be monitored the moment we accept to use them. Algorithms that we mostly ignore are embedded in the interaction we have with devices, we are monitored be it consciously or unconsciously.”

Takip sistemleri giderek artan bir oranla iletişimimizi kategorize ve kontrol ediyor. Spam filtreleri söz konusu olduğunda her yerde bulunuyor. Bu sistemler başlangıçta, otomatik görüntü ve ses tanıma sistemleri telif haklarını uygulamak için kullanıldı. Çoğunlukla, etkileşimlerimize kendini işleyen şeyleri görmezden geliyor veya umursamıyoruz. Algoritmalar giderek daha fazla müdahale ediyor. Ortaklar öneriyor, davranışları analiz ediyor, şarkılar, filmler ve okumalar öneriyor. Ayrıca ödemeleri doğruluyor, hava durumunu ve seçim sonuçlarını tahmin ediyor. Benzer teknolojiler günlük yaşamı organize etmek, vücut işlevlerini kontrol ediyor, trafiği düzenliyor, çeşitli şeyleri derecelendiriyor, erişim ve ulaşım sağlamak için kullanılıyor. Bir satın almaya yapılan her tıklama, bir fotoğraf akışımızdaki arkadaşlarımızı her etiketlememiz bu algoritmalar için bir başka öğrenme adımı oluşturuyor. Bu algoritmalara bağımlılığımız ve bağlılığımız, özgür irademizi ve bağımsızlığımızı altüst edebilir. Bu durum bazı soruları gündeme getiriyor: İletişimimizi yönlendiren, kümeleyen ve sınırlayan güçleri neden çoğunlukla görmezden geliyoruz? Aktif olarak katılarak, bilgi vererek ve itiraf ederek algoritmalarda kendimizi tanıdığımızı inanıyor muyuz? Tam olarak neler kendimizi ifade etme ve iletişim yollarımıza kendini işliyor? 'Fade Out' kurgusu, bu ilişkilerin ve kuvvetlerin toplu bir araştırmasıdır. Sergi ziyaretçileri bir şeyler yazmaya veya çizmeye davet ediliyor. Tüm katkılar kaydediliyor ve analiz ediliyor. Görüntü ve el yazısı tanıma ile süreç, AI ve büyük veriyi içeriyor. AI algoritmaları tarafından uygunsuz içerik olduğu tespit edilen çizimler bir robot tarafından silinecektir. Kurgu, kategorizasyon ve izleme sistemlerine ilişkin içgörüler yaratan eğlenceli, kolektif ve katılımcı bir araştırmadır. Kurgu, daha fazla tartışma, öznelarası anlayış ve değiş tokuş için bir başlangıç noktası işlevi görüyor.

To an increasing extent monitoring systems categorize and control our communication. They are omnipresent when it comes to spam filters. Initially, automated image and sound recognition systems have been implemented to enforce copyrights. Most of the time, we ignore what inscribes itself into our interactions, or we simply look over it. Algorithms are more and more interfering. They suggest partners, analyze behaviors, recommend songs, movies and readings. They also validate payments, predict the weather and the election outcomes. Similar technology is used to organize the daily life, control our body functions, regulate traffic, rate all kind of things and grant admission and access. Every click on a purchase recommendation and every tagging of a friend in our own photo stream creates another learning step for these algorithms. Our dependence and subordination on those algorithms might subvert our self-determination and independence. This situation rises questions: Why are we mostly ignoring the forces that channel, cluster, and limit our communication? Do we believe to recognize ourselves in algorithms by actively participating, giving information and confessing? What exactly inscribes itself into our ways of self expression and communication? The installation 'Fade Out' is a collective research of these correlations and forces. The exhibition visitors are invited to write or draw something. All contributions are recorded and analyzed. The process with image and handwriting recognition includes AI and big data. Those drawings that are detected by the AI algorithms to be illegitimate content will be erased by a robot. The installation is a playful, collective and participative investigation that creates insights into systems of categorization and monitoring. The installation serves as a starting point for further discussion, intersubjective understanding and exchange.

PINAR YOLDAŞ

Örtük Ekolojik Tahribat (2021) 3 Kanal Video Yerleştime

Pinar Yoldaş farkında olmamayı, bilmemeyi seçerek doğayı tahrip etmeye devam ettiğimizi, birkaç ay önce korku ile izleyip yeniden unuttuğumuz orman yangınlarından plastik kirliliğine uzanan gündelik umursamazlığımızı yapay zeka ile işlediği görüntülerle karşımıza çıkarıyor.

Latent Ecocide (2021) 3 Channel Video Installation

Pinar Yoldaş confronts us with images she embroidered with artificial intelligence on our mundane indifference to environmental destruction which we choose not to be aware of or know, on matters ranging from plastic pollution to wildfires we watched with despair a few months ago and forgot.

TANSU AÇIK

Hangisinden Vazgeçeriz: Bilgi, Görüş, Kanı, Sanı, Kanaat, Veri, Enformasyon?

Tansu Açık Platon'un bildiğimiz, bilebileceğimiz şeylerin sınıflaması ile Antik Yunan Felsefesinden başlayarak bilme biçimleri ele alıp günümüze bağlıyor.

"Çeşit çeşit öğretilerin felsefe okullarının paylaştığı yaşama tarzı olarak felsefe ortaktır, kuşkucular bile bilmenin bir tarzına en üstün değer verirler. Bugün elimizde Yunanlıların sahip olmadığı öğreni, enformasyon, onun alt kümesi ham veri var, sonra kanı, sanı, kanaatler, görüşler, ardından çeşitli bilme biçimlerinin bilgisi var. Haberdar bile olmamayı seçtiklerimiz, bilmemeyi yeğlediklerimiz hangileri, peki neden ötürü..."

Which One Would We Give Up On: Knowledge, Opinion, Idea, Perception, Conviction, Data, Information?

Tansu Açık, draws upon types of knowledge starting from the Ancient Greek philosophy and Platon's classification of the things we know and we can know up to today.

"Philosophy as a lifestyle shared by a wide range of philosophy schools pertaining to different doctrines is common. Even sceptics prioritize a style of knowledge. Today we have conviction, information and raw data, a subset of information that were beyond the reach of Ancient Greeks. Then we have conviction, perception, opinions, ideas, and knowledge of different types of knowing. What are the ones we choose not to be even aware of, prefer not to know, for what reasons..."

GÜVEN GÜZELDERE

Siyasi Kutuplaşma, İnancın Değişen İşlevi ve Kasıtlı Cehalet

Güven Güzeldere bir zihinsel durum olarak inancın temel işlevinin “gerçeği” izlemek olduğu kabulünden yola çıkıyor ama bir ikincil işlevin bunun önüne geçtiğini, bunun da kimlik politikası olduğunu öne sürerken inançla ideoloji arasındaki ince çizgiden bilgiye bakıyor.

“Başka hiçbir yaratık, biz insanların yaptığı gibi inançları oluşturma ve sürdürme konusunda karşılaştırılabilir bir kapasiteye sahip değildir. Siyasi çekişme, sivil itaatsizlik ve insan hakları mücadelelerinin tümü ideolojiye dayanır ve tüm ideolojilerin temelinde inançlar bulunur. Ancak böyle bir kapasite ile inanç oluşumunun çeşitli inanılmaz yan etkileri gelir. İnanç gerçekten tehlikeli bir şeydir.”

Political Politization, Changing Function of Faith and Deliberate Ignorance

Güven Güzeldere departs from the fact that the main function of faith as a mental state is to conceal the “truth”, but states that a secondary function, namely identity politics, has got ahead of the first. As such he approaches knowledge from the perspective of the thin line between faith and ideology.

“No other creature has a capacity comparable to humans to form and sustain beliefs. All political conflicts, civil disobedience and human rights struggles are based on ideology and all ideologies have beliefs at their core. Yet this capacity is accompanied by unbelievable adverse effects. Faith is indeed a dangerous issue.”

RENATA SALECL

Bilinçli ve Bilinçdışı Cehaleti Seçmek

Renata Salecl günlük yaşamdan örnekleri ile bilinçli ve bilinçsiz cehalet arasındaki farkı örnekler vererek anlatıyor.

“İnsan genelde travmatik bir durumla karşılaştıklarında gözlerini kapatır, gerçekleri reddeder veya hakikati görmezden gelirler. Bunu tercih edebilirler. Cahil kalmayı tercih etme ve bilinçli inkâr bu kararlara örnek gösterilebilir. Ancak insanlar aynı zamanda bilmeden, bilinçdışında da cehalete başvurabilir.”

Conscious and Unconscious Choice of Ignorance

Renata Salecl, tells us about the difference between conscious and unconscious ignorance with examples from daily life.

“People often close their eyes in front of something traumatic, deny facts or ignore the truth. They might do so out of choice. Willful ignorance and conscious denial are examples of such decisions. However, people might also unconsciously resort to ignorance without being consciously aware of it.”

EBRU YETİŞKİN

Yakın Gözlüklerle Okumaya Çalışmak: Bir Toplumsallaşma Semptomu Olarak Seçilmiş Cehalet

Ebru Yetişkin bilinçle bilinçsizlik arasında cehaletle gelen mutluluğa değinip, cehaletin toplumsallaşmasına vurgu yapıyor.

“Peki ya sürekli tanıdık bildik olana tutunmak ve kasıtlı olarak bihaber kalmak, bugün giderek yayılan bir tür toplumsallaşmaya dönüşmüşse? Bu toplumsallaşma formasyonunu kasıtlı olarak seçmeyi sağlayan tüketim endeksli endüstriler, ekonomi-psikolojik piyasalar ve tekno-politik oluşumlar acaba neler olabilir?”

Trying to Read with Specs: Selected Ignorance as a Symptom of Socialization

Ebru Yetişkin mentions the bliss which is accompanied by ignorance in between consciousness and unconsciousness and makes an emphasis on the socialization of ignorance.

“What if it has become an ever more pervading mode of socialization to keep holding on to the familiar and consciously remain uninformed? What might be the consumption-indexed industries, economy-psychological markets and technopolitical formations which urge us to deliberately choose this mode of socialization?”

ÖMER MADRA

Yerleşik Medya'ya Hep Birlikte Seslenelim: 'Umut Ölüyor, Eylem Başlıyor!'

Ömer Madra artık bütün açıklığına rağmen bilmemeyi seçtiğimiz ölüm kalım meselesine dönüşen iklim krizini ele alıp dev şirketlerin ve medyanın cehalet politikalarını ele alıyor.

Peki, bu temel gerçekliği kim biliyor? Kim bilmek istiyor? Bu varoluş krizi ile haşır neşir olan bazılarımız bile "bilmekten vazgeçmeyi" seçiyor! İnsanın yok oluş konusu bile, bir önemli yazarın deyişiyle bir "niche" ilgi alanı olmaktan ileri gitmiyor! Buna "bile bile lades" diyebiliriz. Ya da, daha iyisi, işbu serginin adlı adınca anlattığı gibi: "Seçilmiş Cehalet".

Let's Call Mainstream Media All at Once: Hope Might Fade Away, Action Takes Over!

Ömer Madra dwells on climate crisis which we choose not to know albeit its clarity and which has turned into a matter of life and death to deal with ignorance policies of giant companies and media.

Who knows this basic truth? Who wishes to know it? Even those of us who are deeply engaged in this existential crisis choose "to give up on knowing"! Even the extinction of human beings cannot go beyond being a "niche" topic of interest, if we adopt the expression of a significant author! We might call it "like turkeys voting for Christmas". Or else, or better, "Chosen Ignorance," as it is aptly indicated in this exhibition.

PASCAL GIELEN

Duyusal Bilim: Yöntem Olarak Estetik

Pascal Gielen bilimsel bilginin de temelinde olduğunu söylediği estetiğin bilmenin metodolojisine dair olduğunu söylüyor.

“Jeologların gözlemek için ufak parçalara ayırdığı taşı heykeltıraşlar yontarken farklı anlarlar. Sanatçılar malzemelerine aesthesis vasıtasıyla aşına olurken bilim insanları bakışı, esasen belli bir mesafeden aynı şeyi anlamak için kullanır. İlki dünyalarını içeriden kavramaya çalışırken, ikincisi bunu dışarıdan yapar. İlki dokunur, koklar, dinler, hisseder ve ele aldıkları mesele ile aynı frekansı yakalarken; ikincisi bakar, sabitler ve kategorilere ayırır.”

Sensuous Science: Aesthesis as method

Pascal Gielen states that aesthetics which he deemed to be the foundation of scientific knowledge is about the methodology of knowledge.

“Sculptors understand the stone they hew differently from geologists, who reduce the stone to its smallest particles for observation. While artists become familiar with their material through aesthesis, scientists use their gaze primarily to detachedly understand the same thing. While the former try to grasp their world from within, the latter do so from the outside. The first touches, smells, listens, feels and resonates with the subject, while the latter looks, fixates and categorizes.”

ZEYNEP DİREK

Cinsiyet ve Toplumsal Cinsiyet: Politik sebeplerle cehaleti tercih etmek isteyebilir miyiz?

Zeynep Direk seçilmiş cehaletin cinsiyet/ toplumsal cinsiyet alanında ne ifade ettiğini sorguluyor. Tıbbın ve biyolojinin söylemine ve yüzyılın başından beri gelişen toplumsal cinsiyet anlayışlarına bakarak beden algımızın nasıl değiştiğini anlatıyor.

“Bilmek istediğimiz şey öznelerin kendi kendilerini nasıl tanımladıklarıdır artık; bilimin onların bedenleri hakkında ne dediği ise ‘gerçek’i yansıtmıyor; iktidarın bir yanılsaması veya ‘inşa’sı statüsünde. Burada seçilmiş cehaleti toplumsal eşitlik yönelimli bir politik doğrulukla, nihai olarak da hakikat sonrası dönemde etkisini gösteren duygu politikasıyla ilişkilendirebiliriz.”

Sex And Gender: Could We Wish To Choose Ignorance For Political Reasons?

Zeynep Direk questions what chosen ignorance might mean in the domain of sex and gender. She tells us how the perception to our body has changed by drawing upon medical and biological discourse, as well as gender conceptions which have developed since the beginning of the century.

“What we wish to know now is how subjects define themselves, what the science tells about them doesn’t reflect the ‘truth’, the latter having the status of a deception created by power or a ‘construction’. We might associate chosen ignorance with a type of political correctness orienting towards social equality, and finally with affect politics which have become effective in the post-truth era.”

ANIL K. JAIN

Yapay Cehalet

Anil K. Jain bilimsel gelişmelerin ışığında günümüzün en çok konuşulan konularından biri olan Yapay Zeka'ya döndürüyor bakışını ve Yapay Zeka'nın bilmesi ve bilmemesi gerekenler üzerinden Yapay Cehalet'i sorguluyor

"Cehalet genelde iş (yapay) zekaya geldiğinde göz önünde bulundurulmaz. Ancak bizzat zeka da bir cehalet biçimi olarak görülebilir: neyi (daha iyi) görmezden geleceğini bilmek için bilmek. Ayrıca makinelerin belli şeyleri bilmelerini istemeyiz. Bu yüzden bu konuşma görmezden gelinen yapay cehalet sahasını keşfediyor."

Artificial Ignorance

Anil K. Jain turns his attention to Artificial Intelligence, one of the most widely discussed themes of today's world, in the light of recent scientific developments and questions in Artificial Ignorance dealing with what Artificial Intelligence is supposed to know or not know.

"Ignorance is usually ignored in favor of (artificial) intelligence. However, intelligence itself can be viewed as a form of ignorance: to know what to (better) ignore. What is more, we do not want machines to know certain things. Thus, the talk explores the ignored field of artificial ignorance."

AKBANK SANAT
İstiklal Caddesi No: 8 Beyoğlu 34435 İstanbul
T: (212) 252 35 00-01
www.akbanksanat.com

METİN / TEXT
Ekmel Ertan
Jennifer Lyn Morone
Morehshin Allahyari
Christopher Wachter &
Mathias Jud
Mary Maggie

ÇEVİRİ / TRANSLATION
Öznur Karakaş

TASARIM / DESIGN
Çözüm

BASKI / PRINT
Kurumsal Baskı Hizmetleri San. Tic. Ltd. Şti.
Büyükdere Cad. NuroI Plaza
No: 255 D: 21/A, 34450 İstanbul
Tel: (0212) 264 72 16-17